

ВІРУЮ

Водохреще і рід зміїний

Річка Йордан, Іван-Хреститель, що про себе говорить: «Я – голос». Пролунав – і не стало. Воістину, найбільший у духовній скромності пророк.

Діалог на Йордані:

– Мені потрібно самому від Тебе хреститися, а Ти прийшов до мене... – це Іван.

– Допусти тепер, Іване, бо так годиться нам виповнити всю правду... – це Христос.

Вода Йордану на мить поглинула Ісуса. Безгрішний і Святий дав приклад, зрозумілий для всіх.

Втім, не всі тоді зрозуміли, та й тепер теж не всі розуміють. Правда – вона десь

збоку від прорубаних у кризі хрестів.

Тепер – про бажаних одноразовим зануренням у крижану водицю на рік майбутній застатися здоров'ям, енергією, оновленням тіла і духа – що там ще йорданська водичка може? А багатенько таких юрилися біля водойми у ці дні. І президенти, і мери, і міністри, і прості «смертні» – ще б пак – кому ж за одним махом не хочеться «благодать» отримати...

Чую голос пророка Івана: «Роде зміїний, хто напоумив вас?..»

Власне, про рід зміїний, або зовсім по-нашому – про кодро гадюче. Мова не про плазунів, що по лісах і болотах мирно

під снігом дрімають. Мова про рід, родину зміїну, а це вже точно не про нас, проте висновки робіть самі...

Отже, кодро гадюче:

- не говорить, а сичить і шипить;
- не ходить, а повзає, під ноги стелиться, коли потрібно;
- не по прямій, а звивається – залежно від обставин і кон'юнктури;
- а ще жалить підступно, поглядом гіпнотизує, ніжно душить в обіймах;
- а ще сліду ніколи не залишає – чиста робота...

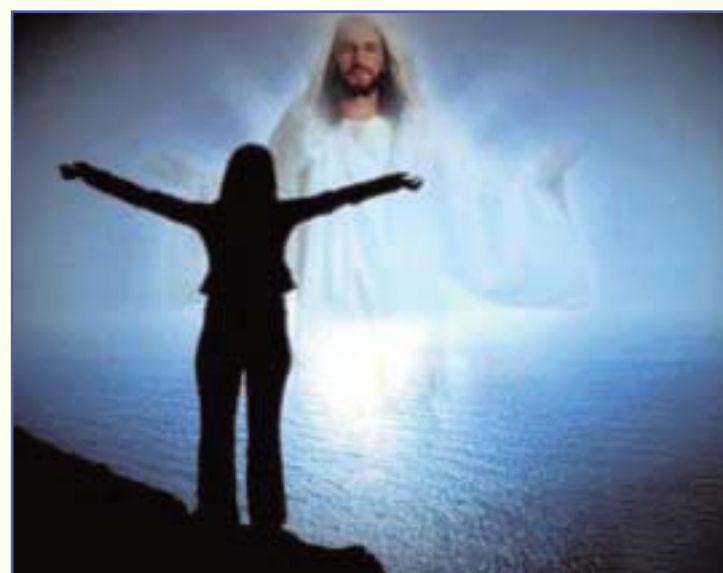
Хтось упізнає свою слизку й гнучку родину? Якщо хоч в одному себе пізнаєш – нехай чини гідний плід покаєння, бо вже сокира біля кореня лежить... Це не я – це Іван пророк на Йордані проповідує.

... Коли бачу біля ополонки оголених, червоних від морозу дядьків і молодич, що так прагнуть очищення у крижаній купелі, – пригадую інше... Червоні, потріскані від холоду руки мам. Скорчені поліартритом пальці полощуть в ополонці між крижинок дитячі штани й сорочки. «Нехай і полатане, але чисте» – це її принцип. Вона була з іншого роду. Охрещена в любов до своїх дев'яти синів і доньок, до чоловіка, до сусідів – завжди несла покірну усмішку, теплу й осяйну.

Тому що була з роду Божого, зі священства Царського, свята, особлива і вибрана... (1 Петр. 2-9).

А ви з якого роду-племени?

Микола СИНЮК.
Єпископ.

**Твори мене. Для Тебе я живу,
Відкуплена, очищена Тобою,
Освячена всевладною любов'ю,
Прошу: твори, створи мене нову –
Співучою чи, може, мовчазною,
Осінім листям. Квітом навесні...
Створи, мій Вседержителю, такою,
Щоб панував назавжди у мені.**

Віка ЯРИЧЕВСЬКА.

«Перехожий, зупинись і подумай...»

У Львові збереглася цікава архітектурна пам'ятка – каплиця Боїмів. Вона приваблює надзвичайно красивим інтер'єром: неймовірна кількість фігур і фігурок, розп'яття, кесони на куполі, епітафії, і все це – з каменю.

Фасадна стіна вкрита суцільною кам'яною різьбою, на верхньому ярусі – багатофігурні барельєфи, вкриті філігранною різьбою колони. А ще каплиця знаменита сидячою постаттю скорботного Христа, яка вінчає купол. Під ним по колу написано латиною: «Перехожий, зупинись і подумай, чим страждання твої більш за Мої».

Як важливо нам час від часу зупинитися на своїх скорботних дорогах і духовним поглядом зуміти побачити Того, Чиї Гетсиманські, Голгофські страждання, чия Віа Долороса були набагато більшими від страждань будь-якої людини.

Ми несемо свої тягарі, а Божий Син ніс тягар цілого світу. І якщо ми усвідомимо цю істину, наші тимчасові скорботи не будуть для нас надміру важкими. І це додасть сили не зламатися, гідно пройти долину випробувань і піднятися на вершину Божої слави.

Юрій ВАВРИНЮК.

Блаженство плачу

Ще Достоевський писав, що «земля від кірки до центру просякнута слізьми і кров'ю». Після появи гріха страждання наповнили землю. І, за великим рахунком, страждають всі люди. Кожен з нас може сказати: я людина, котра пережила горе.

«... Бо людина народжується на страждання, як іскри, щоб угору летіти...» (Йов 5:7).

Страждає все створіння: «Бо знаємо, що все створіння разом зітхає й разом мучиться аж досі» (Рим. 8:22).

Нечасто можна зустріти справді життєрадісних людей. Українці взагалі не щедрі на усмішки. Часто за усмішками ховається багато гіркоти і насмішок, зокрема над самим собою. Люди вважають за краще страждати мовчки.

Страждають всі. І ті, хто спричинив багато зла, і невинні діти. Страждають добрі люди. І чим добріша людина, тим глибша її скорбота. Сума страждань душі пропорційна ступеню її досконалості, написав хтось.

Ще кажуть, що Бетховен «підслухав» звуки свого похоронного маршу в риданнях природи.

Іноді найбільшим стражданням буває відсутність страждання. Адже не страждати – означає не брати участі в житті, бути в нім зайвим.

Людина готова пережити будь-які страждання, якщо розуміє їх смисл. Але забере в неї віру в сенс того, що вона переживає, і вона миттєво зламається.

Тяжкі випробування невинного Йова змінилися зовнішнім благополуччям до кінця його життя.

«Добре мені, що я змучений був, – щоб навчитися Твоїх постанов!», – говорив Давид.

Страждання робить нас поборливими до інших, виховує співчуття до чужого горя, розуміння душі людини. «Кращий смуток від сміху, бо при обличчі сумнію добре серце!» (Екл. 7:3).

Хтось сказав: «Не бійся ударів великого різця, який відсікає від мармуру обломки, що заслоняють дивну красу, – її бачить Своїм всевидячим оком Божественний Художник».

Тому і життя християн на землі ніколи не буде легким. Після гріхопадіння людей і відповідно до цілі, якої Бог хоче досягти щодо нас, наше життя ніяк не може бути легким.

Страждання не тільки робить нас кращими, а й виробляє в нас здатність й інших робити кращими. Це хресна дорога всіх вождів, сподвижників і праведників, котрі померли для людської слави, щоб жити для Божої слави. Бо золото випробовується у вогні, а люди, що до вподоби Богові, – у горнілі припинення.

Піщанка, що потрапляє в мушлю, ятриє тіло молюска. І він з метою самозахисту виділяє перламутрову рідину, яка огортає піщинку. Ця робота триває роками. Так народжуються перла, краса вінків і намиста. Так народжується будь-яка краса. Так колючка в тілі Павла вберігала його від гордині.

Праведники багато плакали – і за себе, і за інших. Плакали Давид, Єремія, Петро, Павло. Сам Христос, дивлячись на Єрусалим, що гинув у своїх гріхах, плакав.

Плач за тими, що гинуть, плач через свою недосконалість – це печаль, яка має перспективу блаженної втіхи. Не страшно, коли серце розривається на куски, страшно, коли воно стає твердим, як камінь.

Коли сльози – наслідок покаєння, це блаженство. Таких сліз можна не соромитися...

Василь ДАВИДЮК.

Отож читаємо з Євангелія від Матвія слова, які звучать, як чудовий гімн: «Народження ж Ісуса Христа сталося так» (Матвія 1:18). Як?

Вважається, що своє Євангеліє Матвій писав до єврейського народу. Саме тому там багато цитат із Старого Заповіту. А євреї – мудрі люди.

Отож як це сталося? Читаємо: «Коли ж Його матір Марію заручено з Йосипом...» Заручини в євреїв мали дуже важливе значення. Це був контракт між хлопцем і дівчиною, які полюбили одне одного. Цей контракт мав потужну юридичну силу.

«...То перш, ніж зійшлися вони (думаймо, що це значить, бо лише коли не думаєш, можна повірити у «світле майбутнє», де пахне сиром з мишоловки), виявилося, що вона має в утробі від Духа Святого.

«А Йосип, муж її (не дідусь, не покровитель), бувши праведним і не бажавши її ославити, хотів тайкома відпустити її...» Чоловіки, які люблять своїх жінок, ніколи їх не ганьблять. А в євреїв чоловік мав велику силу і владу. Йосип дуже любив Марію, тому й не бажав її неслави.

Але чому Марія не призналася Йосипу? Напевне, тому, що він би їй не повірив. Безперечно, вона думала, як би все йому пояснити. І в неї не знайшлося для цього слів. Тому вона вирішила мовчати.

Бували ситуації, коли нема що сказати. І мудрі люди мовчать. Казав Шевченко:

**Кругом неправда і неволя,
Народ замучений мовчить...**

Мовчить, бо що казати... І я вірю, що люди, які мають справу з Богом, яким Бог щось делегує, доручає, яких на щось уповноважує, не будуть посоромлені. Бо за ними стоїть Він Сам. Він буде давати відповіді на питання. Він буде пояснювати, Він – Гарант того, що справа буде доведена до кінця. Він доведе тебе до благословенної цілі. У Нього немає ні тіні переміни.

«Коли ж він те подумав, ось з'явився йому ангел Господній у сні, промовляючи: «Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачатє в ній – то від Духа Святого». Господь завжди знає, що ми думаємо. Йосип лише подумав, як йому з'явився ангел Господній. Це приємно і водночас серйозно. Ми не знаємо, що думав Йосип, але можемо здогадатися, що це не були приємні думки. Можливо, він вирішив, що Марія згрішила, і захотів її вберегти. І Бог одразу вступився за Марію. Слава Богу за це!

Я не раз переживав ситуації, коли небо заступалося за мене. І за тебе заступиться, друже. Лиш довіря Ісусу. Не думай, що небо було лиш для Марії і для Йосипа. Якщо ти народився на цей світ, значить, у Бога є щодо тебе проект. Я стовідсотково вірю в це. Якщо Бог дав тобі життя, то Він має задум про тебе. І цей задум збудеться лише тоді, коли ми вийдемо в тему, в унісон з цим Божим задумом. Коли ми підемо вперек, у нас нічого не вийде. Щоб здійснився Божий задум відносно тебе, має бути згода.

Якщо ж ми свавільні, наповнені самоправедністю, самосвятістю, Бог нічого з нами робити не буде. Що би Він мав робити з людьми, які заявляли, що «новий мір построять». Без Бога. То будуйте! І що набудували? Мільйони людей вбили, ріки крові пролилися, брехнею наповнили півсвіту. Були витрачені величезні ресурси, щоб захистити ті ідеї. І виявилися, що все це – людська глупота. Люди самі поробилися царками, і їхня дорога вела до гробу. Їхня слава, їхні ордени, їхні ідеї нині нікому не потрібні. А Різдво Христове святкуємо вже дві тисячі років.

Ісус народився для нас. І Він знає, що ми думаємо. Знає, як ми називаємося. Звертаючись до Йосипа, ангел підкреслює, що Йосип походить із царського роду. А євреї знали, що Месія приїде з роду Давида. Отже, все розгортається по Писанню, усе юридично правильно.

І далі ангел каже: «Не бійся прийняти Марію». Ось як небо сприймало той договір-контракт про заручини. Небо визнало Марію законною дружиною Йосипа.

Якби український народ більше припадав до Євангелія, ми б на робили менше дурниць, наламали менше дров. І могли би інакше жити. Господь хоче допомогти кожній людині. Але Він не буде Себе нав'язувати.

Хочете бути незалежні, то будьте. Хочте будувати самі – будуйте. Бог не буде нав'язувати Своєї дружби, але Він хоче нам допомогти.

Може, ти дуже самотній, друже, і ніхто на тебе уваги не звертає, але я на підставі Біблії і з власного досвіду знаю: кожна людина на світі дуже цінна для Бога.

Отож ангел заспокоює Йосипа, щоб той не боявся, і відкриває секрет цієї вагітності:

«... бо зачатє в ній – то від Духа Святого». Якби це сказала Марія, він би не повірив. Але коли це говорить представник неба, повірив.

Проблема багатьох людей в Україні – їм важко повірити. Весь Новий Заповіт базується не на ділах, не на законі, він базується на вірі і тільки на вірі. «Хто вірує в Мене, життя вічне той має».

«І вона вродить сина, – каже далі ангел. – Ти ж, Йосипе, даси йому Імення Ісус».

У євреїв не мама, а тато давав ім'я дитині. Згадаймо Івана Хрестителя. Коли його батько Захарій, який був священиком, служив у храмі, йому з'явився ангел і сповістив, що в нього народиться син, який буде пророком Всевишнього. Захарій і Єлизавета були людьми похилого віку, як

кладуть, на руках Марії намалюють чудове Дитятко – в Ермітажі та інших музеях повно таких картин. А у своє серце не хочуть Його впустити. Готові будувати йому храми, називати ці храми Його Іменем, а в серце не пускають.

Таку помилку зробили колись євреї. Коли апостоли дивилися на Єрусалимський храм, рівного у світі якому не було і нема, бо на його прикрашання були використані тонни золота, вони були в захопленні. А Ісус, Син Божий, побачивши їх ейфорію, каже: «Це все буде зруйновано так, що не залишиться каменя на камені».

Люди збудували храм, і храм потрібен. Але у храмі Бог хоче зустрітися не з золотом на стіні, не з різьбленим захристієм, Він

Рим з мене не вийшов». І повернувся назад.

Ми не маємо сили і влади над гріхом. Гріх сильніший за нас. І щоб ми могли отримати звільнення, для того і народився Ісус. Щоб кожен з нас міг до Нього прийти і сказати: «Ісусе, сховай мене, обійми мене, я вірю, що Ти – мій Спаситель від гріха. Бо сам я гріх не поборою».

Біблія показує, що люди без Бога слабенкі. І відкриває, що Бог нам пропонує дружбу, пропонує поміч, пропонує Свого Сина. «Так Бог полюбив світ, що віддав Свого Сина...» З якою ціллю? «Щоб кожен, хто вірує в Нього (не в церкву, не у священика чи проповідника), не згинув, але мав життя вічне».

Сила – у вірі в жертву Ісуса Христа

тувати. Не можна йти навмання, думаючи, що якось там буде. Або ми вірою досягнемо неба, ховаючись у Христі, або зі своїми обрядами, своїми надуманими святими речами будемо чимчикувати аж до того моменту, коли нас зупинять і скажуть: далі дороги нема.

Біблія каже, що з гріхом на небо не вийдеш. Але навіть тягнути свій гріх, коли Ісус на те й народився, щоб мені простити? Насправді проблема не так у гріху, як у любові до нього. Багато людей влюбилися в гріх, як хлопець у дівчину. І коли їм кажеш про Ісуса, то чуєш у відповідь: «О, в мене є своя віра». А там не віра грає роль, там любов до гріха панує.

«Як я піду до вас, як я люблю пити. А у вас і сто грамів випити не можна для на-строю». Люди добрі, та я 64 роки не п'ю – і настрої зашкалює.

«Як я піду до вас, як у вас гуляти не можна, а я так люблю жіночок». Біблія застерігає, що блудників і перелюбників судитиме Бог. А скільки блуду в Україні! Скільки абортів!.. І ми співаємо: «Боже великий, єдиний, нам Україну храни...»? Не жартуймо з Богом!

Але сьогодні може бути день амністії. Скажіть: «Боже, прости мені». І Він простить! Відкрій перед Ним свої гріхи, і Він простить. Бо Його люди хочуть позбутися гріха, а ті, що не Його, – ховають. Третього нема.

І хіба це складні речі? Складна арифметика? Зовсім ні! Згадаймо Давида. Пророк, цар, улюбленець Божий. Але розслабився одного разу і глянув не в той бік. І забрав жінку в одного вірного вояки. А мав же жінку, мав усе...

Це свідчить про те, що найсвятіший свя-тий, відійшовши на крок від Бога, ляпне, як гнила грушка. Бо нема в людині сили перебороти гріх. Як тільки вона відступає від Бога, як одразу тратить силу, тратить мудрість, тратить пильність, і гріх її враз зловить.

Царю, ти ж Божя людина, що ти на-робив? Цар думав, що ніхто нічого не до-відається. Але приходить до нього Божий пророк. Цар гонорово приймає його. І чує історію про багатого несправедливого чоловіка, який частує свого гостя єдиною овечкою бідного сусіда. Історія розлютила царя, він почав вимагати смерті того кривдника. І почув від пророка, що він і є тим несправедливим багатієм (сміливі були колись пророки). Цар зм'як, почувши Божий вирок: «Меч не відступить від твого дому».

Скажіть, Бог справедливий чи ні? Так, Давиде, ти гарно співав, ти писав чудові псалми, але за свій вчинок мусиш відповісти.

Бог хоче, щоб ми були вільні, чисті, а це можливе лише в союзі з Христом. І я благаю вас: тримайтеся Ісуса. Не своєї святості, не своєї праведності, талантів і досвіду. Тримайтеся Ісуса, бо лише в Ньому сила.

«Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може виродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете», – каже Ісус (Івана 15:4).

Питання влади гріха серйозне. І його прийшов розв'язати Ісус. Як добре жити вільним, яка то радість душі, коли ти прощен-ний, коли відв'язаний від гріха, коли ти по-милюваний, освячений... Душа хоче співати. Тому, хто нас звільнив, хто за нас заплатив.

Ще чимало людей зв'язані, не мають миру в серці, носять тягарі і не можуть їх скинути. Внутрішньої пустоти не до-поможуть позбутися жодні бабки, жодні екстрасенси. Спасити від цього може лише Спаситель Ісус.

Спасиши від влади гріха, Він спасає нас від другої смерті. Ми боїмося першої смерті, не розуміючи, що друга – в мільйони разів страшніша. Бо це вічна розлука з Богом. Бі-блія каже, що буде там плач і скрегіт зубів.

По воскресінні мертвих праведники унаслідують небеса і вічне життя, а гріш-ники, які полюбили гріх, кохалися в ньому, хвалили гріх, насолоджувалися ним, підуть у страшне місце вічної муки.

Підуть не тому, що Бог хотів їх туди по-слати. Бог хоче, щоб там не було нікого з нас. Але ми самі вибираємо собі дорогу.

Повір Йому, довіряйся Йому, запроси Його у своє життя, у своє серце, і Він тобі до-поможе. Не слухай сатану, який нашіптує, що треба поправити свої дороги, підмалюва-тися, а вже тоді можна йти до Бога. Біблія каже: такий, як є, іди до Нього. Блудний син не йшов в «секонд-хенд» купувати одягу. Такий, як був, – немитий, неголений, смер-дючий, бо свині пас, – таким повертався до тата. І тато його не послав митися. Він обняв його і поцілував.

Такий як є – йди до Ісуса. І Він прийме. Бо Він народився для тебе, щоб спасти тебе від влади гріха.

Ісус народився для тебе

Михайло ПАНОЧКО
Старший єпископ Церкви ХВЄ України

Жоден з нас не має гарантії, що для нього настане завтрашній день. Тому Біблія й каже, що «сьогодні – час при-ємний, сьогодні – день спасіння» (2 Кор. 6:2). Не завтра, а сьогодні. Ісус прийшов нас не тільки спасти, але й перемінити. Бо ми маємо в цьому велику потребу.

Власне, це і є головною темою Різ-два. Здається, нічого нового про Різдво сказати не можна – все вже відомо. Але це тільки так здається.

Відкриймо Євангеліє від святого апостола Матвія і подивимося на родо-від Ісуса. Багато людей пропускають цю частину Євангелія. Але коли Біблія стає для нас дорогоцінною, нам від-криваються її чудові сторінки, від яких віє теплом, добром, спокоєм, надією. Жодна інша книга цього не дає.

у них може народитися дитина? Захарій засумнівався. У результаті ангел дає йому знак: за те, що не повірив, він буде мовчати, аж поки дитина не народиться. Захарій виходить з храму – і всі бачать, що він не може говорити.

Єлизавета завагітніла, і коли на-родилася дитина, прийшли до Захарія, щоб спитати, як назвати дитину. Захарій написав: «Іван йому імення». І як тільки написав, уста його відкрилися, і він став благословляти Бога.

«... Ти ж даси йому ймення Ісус... – звіщає ангел (це ім'я перекладається як «Спаситель»). – Бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів».

Євреї не давали хлопчикам випадкові імена. Коли донька фараона побачила на березі Нілу в кошику немовля, то не випадково назвала його Мойсеєм. Це ім'я означає «витягнений з ріки».

Коли ангел повелів назвати Дитину Ісусом, то не казав, що Він будуватиме церкви, храми, дома молитви... Хоча будувати їх треба. Не казав, що Він буде ходити по світі і монастирі будувати. Центральна ідея – Ісус народився, щоб спасти нас від найстрашнішої хвороби, яка є основою всіх проблем, всього нещастя, всього каліцтва і неправди, – хвороби гріха.

Гріх має владу. Проти сили гріха ніхто з людей не встояв і не встоїть. Багато людей борються з гріхом, мовляв, все, від завтра не буду пити, не буду курити... І витримують до першого повороту...

Гріхів люди набирають на кожному кроці, бо така наша природа. І Бог це знає. Знає вас і мене, знає нашу схильність. Ми можемо гарно вглядатися, мати три дипломи про вищу освіту, займати посади, мати повагу і ордени, але перед Богом у нас статус один – грішник. Може бути грішник явний, а може бути культовий, гарно одягнений. Але перед Богом всі однаково грішні. Біблія каже: «Бо всі згрішили і позбавлені слави Божої» (Римляни 3:23).

Гріх розділив людину з Богом. А без Бога вона – як безбаченко, як сиротина. Вона шукає щастя, шукає долі, за щось воює, до чогось прагне, але без Бога все марно.

Ангел пояснив суть народження Ісуса. Він прийшов спасти мене і вас від влади грі-ха. Врятувати мене і вас. Народження Ісуса дало знак всьому людству, що Він прийшов нам допомогти. Але Він дасть нам силу про-стити гріху лише тоді, коли ми дамо йому місце в нашому серці. Якщо Він буде в нас тільки на язику, якщо ми будемо згадувати про Нього лише на Різдво чи Великдень або на інші свята, – це не той контракт.

Через Біблію Він звертається до всього людства: «Сину Мій, дай Мені серце своє». А що роблять люди? На іконі дають йому місце, статую поставлять, в яселка по-

хоче зустрітися там з тобою. Йому потрібні наші душі, щоб навести там порядок. Тому що наші душі сатана хоче полонити, скува-ти в кайдани, вибрати нам очі і вести, як тих рабів, у пекло широкою дорогою. І бавтєся собі в релігію, це йому не завада. Ходить до храму, головне – Ісуса не впускайте.

Може, для деякого цей день останній. Христос проситься у твоє серце і говорить: «Друже, Я народився для тебе. Я прийшов, щоб тебе звільнити від влади гріха». І що треба робити? Довіряся Йому. Повір Йому.

На жаль, багато людей сьогодні ка-жуть, що вірять в Різдво. Але при цьому відмовляються впустити Ісуса. Така наша віра – ріденька і дешевенька. А за нас вмирав Ісус на Голгофі. Вмирав у муках, зневазі і насмішках. Пророк Ісаї каже, що перед смертю не було в Нього ні виду, ні величі. Робили з Ним що хотіли. А Він за тебе і за мене ніс на Голгофу наші гріхи, щоб там їх розіг'яти і сказати нам, що ми вільні, бо Він заплатив за нас.

Віруй в це! Сила в вірі, а не в обрядах, сила в відносинах з Ісусом, а не в традиціях. Не йдімо фальшивим шляхом. Спасіння на-шої душі – серйозна річ, і тут не можна ризи-кувати. Є лише дві дороги – на весь світ за-явив Ісус. Одна – вузька, ворота вузькі, і ця єдина дорога веде в небеса. Ісус сказав про Себе: «Я – дорога, і правда, і життя».

І є широка дорога, якою йдуть всі лю-ди. Наче і вірують – і грішать. Хочуть неба, і хочуть хліба. І думають, що когось обмануть. Але насправді себе обманують і будуть колись гірко плакати.

Щоб спастися від влади гріха, насампе-ред треба визнати, що в мене є гріх. Бо як мені простити, коли я гріх заховав? Біблія каже: «Хто визнає провини свої, той буде помилюваний, а хто ховає гріхи – покараний буде». Твій гріх знайде тебе.

Бог любить нас як Своїх дітей і знає серйозність проблеми гріха. Гріх веде не тільки до фізичної смерті, страшна дія гріха – навіки-віків відлучити нас від Ві-чного Бога.

Хто нам це скаже? Біблія говорить нам про це. Вона відкриває, що Він прийшов, щоб спасти «людей Своїх від їхніх гріхів» (Матвія 1:21). Його люди мають гріхи.

Це не якась корота вибраних людей, які відокремилися від світу. Був колись у Римі чоловік, який хотів втекти від спокус світу. Знайшов якусь печеру і там сидить. Телевізора нема, Інтернету нема, він сам у пустій печері сидить і спасається. Але довго в тій норі не просидить. Через декілька днів почали приходити думки – то й не дивно, коли сидиш і нічого не робиш. І перед його очима стали появля-тися картини – вулиці Рима, народ ходить, веселиться. Він сидів ще якийсь час, а нарешті каже: «Я то з Рима вийшов, але

на Голгофі. Коли ми довіряємо Йому своє серце, коли ми Його запитали, тільки тоді Він ввійде у наше серце, бо насильно Він не вривається ніколи. Я вірю, що Він – невидимий всемогутній Бог – поруч з кожним. Але Він ніколи насильно не ввірється в серце людини. Він чекає на те, щоб ми впустили його».

У церкві в Житомирі покався один єврей, віком за 90. Колишній твердолобий атеїст-комуніст. Здається, місце йому – на звалищі. Але ні. Біблія каже, що Боже ми-лосердя вище небес. Богові не любя смерть грішника, Він хоче, щоб грішник навернувся і жив. І жив без гріха.

Та хіба можна жити без гріха? Можна! Попробуйте самі. Не слухайте сатану, що це вам не вдасться. Запросіть Ісуса у своє серце – і ви це зумієте. Доручіть Йому свою долю. І Він вестиме вас до небес.

Перший етап віри – визнати Господа. Другий – довірити Йому своє серце. І ви ніколи не пошкодуєте про це. Коли ми за-прошуємо Ісуса, Він приходить, дарує нам силу Свого Слова і веде далі.

І ось що важливо: Ісус народився, щоб не тільки простити ті гріховні діла, які ми вчинили у своєму житті до цього моменту. Він прийшов, щоб допомогти нам більше не грішити, – не лише сьогодні, але й завтра. І це означає, що Ісус нам не лише вчора був потрібен. Він потрібен і сьогодні, і завтра. «Бо без Мене нічого робити не можете ви», – говорить Він.

Коли ми цього не знаємо, то думаємо: до церкви ходжу, пожертви даю, свічку ставлю, може, Бог мені це зарахує?

Було це давно. У Калуші ховали одного чоловіка, з яким ми працювали в системі газопроводу. Він загинув внаслідок ви-буху газу – помер у страшних муках. І на-чальство мені доручило везти на похорон священика. Я був тоді молодий, яких 25-26 років мав. І здраві, що буду мати можли-вість зі священиком побалакати.

У домі – плач, лемент, бо помер моло-дий чоловік. Священик відправив службу, пообіцяв Царство Небесне, і сідає в автомо-біль, щоб їхати на цвинтар. Я його запитую: «Як ви думаєте, чи можна всім обіцяти Царство Небесне?». Він задумався і каже: «Що посіє людина, те й пожне». Я заува-жив, мовляв, треба було тоді так і казати. Доїхали ми до цвинтаря, він вийшов, від-правив там все, що треба, і коли все закін-чилося, зняв з себе ризи. Тоді побачив мене серед натовпу робітників і покликав до себе.

Усі люди дивуються, мовляв, чого то священик штунду кличе. Нікого не кличе, а штунду кличе. А священик був мудрий. Він подивився мені в очі, поклав мені на плечі руки і каже: «Як ти увірував, у тому й стій!».

Я не хочу насміятися над чимось вірою, Боже борони. Але питання долі безсмертної душі дуже важливе, з цим не можна жар-

Чому ми так довго борсаємося в «совковому» болоті? Чому так важко йде декомунізація? Чому деякі регіони не бажають розлучатися з минулим? Найголовніша причина: вони по-іншому бачать своє майбутнє. Загалом же, люди в нас не почуваються цілісним народом, не прагнуть до того, аби згуртуватися як єдине етнічне утворення.

У країнах, де був народ, – взяти хоча б наших найближчих західних сусідів – кардинальні реформи пройшли відносно швидко й почався нормальний вільний розвиток.

Ця думка, звичайно ж, не нова, можна сказати, загальновідома, але християнський погляд мусить мати в цьому питанні свої важливі відмінності.

Народи не виникають стихійно, не формуються випадково, під дією сліпих обставин, Бог творить народ як певну колективну особистість зі своїми характером, здібностями та інтелектом. «Усі народи, які Ти створив, прийдуть до Тебе й поклоняться Тобі» (Пс. 86:9). Він «множить народи і їх губить» (Йов. 12:23), Він уважно спостерігає за їхнім життям та діяльністю (Пс. 66:7), забезпечує їх усім необхідним для існування (Йов. 36:31), попереджає про неприпустимість гріха (Пс. 9:20), спрямовує на шлях правди (Пс. 66:5). І Свого часу «Він буде судити народи» (Пс. 96:10).

Чим ближче ми до Господа, тим більше відкриваються нам мудрість та краса Божого творіння. Осінній парк, квіти на клумбах, хмари у небі, водорості та корали у морських глибинах, маленькі рибки в акваріумі – яка ж це краса! Пташки в лісі, метелики над квітами... Чи розуміють усі ці істоти, чим володіють, чи здатні вони самі милуватися своєю досконалістю? Звичайно ж, ні. Ними милується їхній Творець. Як скульптор своєю композицією, як поет своїм віршем. Могли б уповні насолоджуватися цим і всі люди, якби очі їхні не були засліплені гріхом, а серця не перевантажені суєтою та турботами виживання.

Несвідоме творіння являє Богові і світу всі свої особливості, розвиваючись відповідно до Божої програми, але не

Хай послужить Тобі народ

так з людиною. Обов'язок розкрити все, закладене в неї Творцем, покладається на її свідомість та розум. В ідеалі за період від народження до смерті вона мусить довести до досконалості усі свої здібності, явити у повноті все, чим обдарував її Господь. Таким чином, самореалізуючись, вона прославляє свого Творця. Обдаровані люди дуже пишаються своїми талантами, мають від них велику радість, і це передбачив Бог, це нормально, якщо не породжує непомірної гордині.

Десь так і народи. У кожного свій період народження, зростання й мужніння, є час розквіту, і є старість. Стародавній Єгипет за довгу й дуже складну свою історію подарував світові глибокі початки науки, техніки, літератури, архітектури, а особливо медицини. Шумери – автори безлічі різноманітних винаходів: колеса, писемності, гончарного круга та багато чого іншого. А фінікійці! Їхніми численними відкриттями ми користуємося й сьогодні. Скажемо лише про алфавітне письмо, що стало основою спочатку грецької абетки, потім – латинської, а потім увійшло в писемність більшості народів світу.

Ось так вони яскраво спалахнули над світом і відійшли в небуття на землі, але місію свою перед Богом виконали: явили планеті все те найкраще, що вклав у той чи інший народ його Творець. Їх не стало на землі, але слава їхня не пропала: «І принесли до нього (нового Єрусалиму. – Авт.) славу і честь народів» (Об. 21:28) вже у вічності.

Сьогодні зародження якихось нових націй ми не спостерігаємо, триває інший процес: те, що було створено Богом і довгі століття не мало можливості для свого вільного розвитку, наразі таку можливість отримує, хоча й не без боротьби, часто не без великих втрат. Чому менші народи століттями фанатично рвуться до свободи, вперто не бажаючи розчинятися в сильніших народах, що їх колись підкорили силою? Саме через наявність закладеного Богом принципу самореалізації. І тут свобода є важливим засобом. Головне – користуючись можливостями не стриманою волею, прославляти Творця своєю неповторністю. Народи пишаються своїми здобутками

в науці, техніці, культурі тощо, і це є потужним джерелом любові народу до своєї батьківщини.

Ось і Україна. Обдираючи шкіру, ламаючи нігті, відчайдушно видряпується вона з бетонного імперського бункера. Як важко! Але замислений Богом історичний процес не зупинити. Нам є що явити світові. Росія вже досягла своєї «стелі» в інтелектуальних стараннях та культурі. Повністю задіяно потенціал невеликого відсотка історичного слов'янства (в'ятичі та новгородці, частково кривичі й родимичі), викачано все найцінніше з численних угро-фінських народностей і татар. Ми ж досі мало що дістали зі своїх старовинних скринь. Близька сільська культура – не знаю, чи є це де така у світі, голосно свідчить про наші можливості. Звичайно, це лише можливості. Справжній потужний розвій ідентичності народу розпочнеться тоді, коли цю культуру належно оцінить місто.

Чимало всього цінного розкидано у нас по світах. У глибокій пошані схиляю голову перед письменниками, філософами, релігійними діячами, вченими, всіма борцями за свободу, котрі, вже не маючи жодних перспектив на незалежність Батьківщини, все ж творили для неї, віддаючи усі свої сили й талант з неймовірною вірою в те, що час свободи колись та прийде й труд їхній не пропаде даремно.

Сьогодні все це треба відшукати й дбайливо зібрати у загальнодержавну скарбницю, аби прийдешня молодь знала, на якій землі вона народилася, й починати активну працю над примноженням цих багатств.

Формуючи народ

Народ є благодатним поживним середовищем для зростання талантів. Лише народ може оцінити належним чином і зберегти своїх геніїв. Лише в національному лоні може вповні розквітнути обдарування митця, дослідника.

Формуючи народ, Господь дав йому все, чим він може явити свою особливість серед інших народів. У цей своєрідний пакет Бог вклав яскраву схильність до того чи іншого виду діяльності, певного роду відмінні здібності, свій для кожного утворення характер, силу для

захисту та праці й мову як основу культури. Якщо відсутні деякі з цих важливих параметрів, нація або поступово втрачає свою самобутність, або розвивається в скаліченому, неповносправному вигляді й через те не може здійснити Божий намір для неї. «Прославлятимуть Тебе народи сильні» (Іс. 25:3), особливо міцні у своїй єдності.

Україна сьогодні, фактично, дво-мовна. Це означає – двокультурна. Це означає, що й далі буде жорстке змагання цих двох полюсів. І в майбутньому українська література, кіно, преса та все, що виходитиме не на «общепонятном», залишатиметься поза увагою наших російськомовних. І вони стоятимуть, у кращому разі, осторонь різних українських святкових, культурних та громадських заходів, дивитимуться «свої» телеканали, виховуватимуть діток на російських казочках, віршиках та мультиках. Чи будуть ці діти, коли виростуть, справжніми громадянами України? Лише в паспорті.

І церкви теж, хочемо ми того чи не хочемо, як би лачно не було нам це визнавати, є національними. Навіть ті, що позиціюють себе як вселенські, складаються з великої кількості національних, помітно відмінних між собою релігійних утворень. Цей закономірний процес спостерігаємо й сьогодні: започатковані після розпаду СРСР численні протестантські союзи наразі сильно тяжіють до певного обособлення в рамках своїх країн. Інколи це відбувається з болем, а інколи просто хочеться щиро подякувати за це Богові, з огляду на позиції, що їх займають наші брати-сусіди, реагуючи на діяльність керівників своєї держави.

Церква є серцем народу, а воно не може бути в когось позичене. Воно – органічна частка тіла з усіма його чеснотами, вадами, а іноді й хворобами. Церква – найкраща складова народного організму. «Більш ніж щось інше пильнуй своє серце, бо з нього б'ють життя джерела» (Прип. 4:23). Цю істину треба глибоко уявити всім, а найперше нам, віруючим. Саме Церква покликана Богом бути носієм справедливості та милосердя. Саме їй наказано стояти на сторожі суспільної моралі, сумлінно її дотримуючись, подавати гарний приклад

усьому населенню. Саме вона через гарячі молитви спроможна захистити свій край у лиху годину від зовнішньої агресії, внутрішнього розбрату та й природних катаклізмів.

Інша річ, що Церква не надто береться за виконання своїх обов'язків, і в тому, напевно, наша найбільша біда. Але надію маємо, вона в Господеві. Бог активно працює над нашою землею, і якщо Він розпочав, то не спиниться на півдорозі, доки не доведе розпочатого до кінця. «Всі польові дерева визнають, що Я – Господь, що Я приножую дерево високе, що Я підвищую дерево низеньке, що Я висушую дерево зелене, а дерево сухе сподіюю квітучим. Я – Господь, – сказав так і так учиню» (Єз. 17:24). Настав час зажури нашій калині високо піднести свої віти. І так буде, тільки б віра наша не зміліла.

Є одне дивовижне місце в Об'явленні Івана Богослова, де йдеться про небесний Єрусалим: «А спасенні народи ходитимуть у світлі його». Як це – спасенні народи? Тут є глибока таємниця, і доки Господь не відкриє її нам, не будемо вигадувати різних теорій, а просто приймемо з вірою все як написано.

Що ж потрібно народові для спасіння? Те, що й окремій людині: ГЛИБОКЕ ПОКАЯННЯ. Сьогодні як ніколи раніше постала перед Україною необхідність у всенародній покуті. Ця ідея ширяє в повітрі. Здається, провідники Церков прийняли навіть рішення про проведення всенародного віча десь у червні цього року. Це чудово, але хто про це знає?

Зібрати віче в кожному місті, кожному селі, схилити голови перед Богом мають і очільники державних структур, а в столиці – Президент, Прем'єр та спікер парламенту, повинні прийти на віча не лише лідери Церков, а й прості громадяни, особливо ж ті, котрі відносять себе до православних та інших історичних деномінацій. Щоб це сталося, потрібна велика просвітницька праця, роз'яснення ідеї через телебачення, газети, Інтернет тощо. Час для цього же маємо, хоча й небагато.

Немає сумніву, що Господь почує молитву народу і явить Свою милість над нашою країною. Бо так Він сказав, і слово Його незмінне: «Коли мій народ упокориться... буде молитися та шукати обличчя Мого й навернеться від своїх лихих доріг, то Я почую з неба й прошу гріхи їхні й вигою їхню землю (вилікую їхній край)» (2 Хронік 7:14).

Віктор КОТОВСЬКИЙ.

Гендерна ідеологія як спосіб ліквідації статевої ідентичності чоловіка і жінки

Протягом останнього десятиліття у вітчизняній освіті багато уваги приділяється реалізації гендерного підходу, відбувається активне впровадження в освітнє середовище гендерної теорії. Сама гендерна теорія вельми різноманітна і перебуває в постійній динаміці. На сьогодні в ній існують принаймні два напрямки.

Перший напрямок гендерної теорії полягає в рівності між чоловіком і жінкою в традиційному розумінні, яка закріплена Конституцією та законодавством України. Мова йде про соціальну рівність представників обох статей та боротьбу з дискримінацією за статевою ознакою. Цей напрямок не вносить в суспільство нічого принципово нового, за винятком термінології. Більше того, для визнання гідності і прав жінок у суспільстві не існує потреби у використанні поняття «гендер».

Другий напрямок передбачає появу нових гендерних типів. При цьому біологічний фактор перестає бути визначальним, людина сама визначає свій гендерний тип. Такий поділ людей доречно змінює систему моральних цінностей у суспільстві. Наприклад, фемінізм вимагає абсолютної рівності чоловіка і жінки, вищою формою прояву якого є квотування державних посад і оплата за домашню працю. Роль жінки змінюється кардинально, з матері і господині вона перетворюється на партнера. Процес дітонародження для жінки стає непривабливим і заважає кар'єрному зростанню.

Необхідно визнати, що ми живемо в постхристиянській, секулярній культурі, яка

щоразу більше наповнюється язичництвом.

Замість поняття «стать» (лат. *sexus*) активно запроваджується поняття «гендер» (лат. – «рід»), що означає соціальний вимір статі, який сконструйований соціально-культурними чинниками, при цьому він не визначається біологічним (генетичним) походженням.

Це означає, що гендер виступає в ролі тро-янського коня для впровадження в суспільну свідомість ідеології спільноти ЛГБТ (від англ. *LGB-T: Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender*, що в перекладі означає лесбійки, геї, бісексуали і трансгендерні люди).

Пригадайте, як раніше нас навчали з біології, що належність людини до чоловічої чи жіночої статі визначається з моменту зачаття. У тварин та людини вчені вирізняли хромосому (генетичну), гонаду і анатомічну та генітальну стать.

Для хромосомної статі вирішальною є наявність чи відсутність Y-хромосоми в генетичному наборі. Жіноча стать, крім 44 основних хромосом, передбачає наявність двох однакових хромосом, які позначають літерою X, отже особи жіночої статі мають генетичну формулу 44+XX. Чоловіча стать, крім згаданих 44 хромосом, передбачає наявність хромосом X та Y. Особи чоловічої статі мають генетичний набір 44+XY. Науково доведено, що хромосомна стать визначає всі решта елементи статі.

Хромосомна стать визначає розвиток статевих залоз (гонад): яєчок у чоловіка і яєчників у жінки. Хромосома Y або X активує певні гени, відповідальні за розвиток статевих залоз. Гонади продукують гормони, які впливають на формування статевих

органів. Анатомічна стать формується на основі хромосом і гонад. І нарешті – генітальна стать. Її визначають анатомічні особливості на рівні зовнішніх статевих органів. На ембріональній стадії розвитку зовнішні статеві органи формуються під впливом чоловічих або жіночих статевих гормонів. Отже, якщо прийняти позицію, що людина народжується дво- або декілька статевою, і що вона нібито сама може вибрати – бути їй чоловіком чи жінкою, це означає перекреслити вагомі досягнення біологічної науки, ігнорувати генетику, біохімію, фізіологію і т. ін.

Відтак здобутки біологічної науки тепер нехтуються, а гендерна ідеологія завдяки віртуозному оволодінню політичним апаратом перетворюється на нову суспільну свідомість.

На практиці гендерна ідеологія сприяє викоріненню біодетерміністських уявлень про сутність «жіночого» та «чоловічого», деконструкції чоловічої та жіночої статі і є загрозою для гетеросексуальної сім'ї. Сім'я, виступаючи джерелом культурної, національної та релігійної традиції, чинить опір планам витворення «нової людини»: чи то аріяція за часів Гітлера, чи то «нової радянської людини» за планом Брежнєва-Суслова, або, як зараз, «нової європейської людини», позбавленої не тільки сексуальних комплексів, але й національних та релігійних коренів.

Сутнісною ознакою нової гендерної людини є можливість «вільно» визначати і проявляти свою статевою ідентичність та сексуальну поведінку у відриві від будь-яких моральних норм – від самого дитинства.

Немає ефективнішого способу підірвати жит-

тедайні сили народу або нації, як тільки підірвати її моральні основи і спрямувати її енергію в болото розпусти (щось подібне радив зробити з ізраїльтянами Валаам. – див. Чис. 31:16; Об. 2:14). Одне з гасел сексуальної та гендерної революції – *Make love, not war*, де «love» означає можливість мати секс з будь-ким, будь-коли і будь-де.

За допомогою такого інструмента, як «оцінка законодавчих наслідків», усі закони в США та ЄС на ранніх стадіях підганяються під гендерний мейнстримінг. Через гендерну ідеологію змінюються суспільні пріоритети, щоб витворити чутливу до статевості і «справедливу» економіку, культуру, освіту тощо. І те, що діється нині в США та країнах ЄС, через кілька років може початися в Україні.

Україна вже отримувала рекомендації щодо поліпшення становища ЛГБТ від договірних органів ООН, інституцій Ради Європи, ОБСЄ тощо. Найважливіша та найбільш детальна з них – Рекомендація CM/Rec (2010)5 Комітету міністрів Ради Європи державам-членам «Про заходи з боротьби проти дискримінації за ознаками сексуальної орієнтації або гендерної ідентичності». Пункт 2 цього документа рекомендує «забезпечити прийняття та ефективне втілення в життя законодавчих та інших заходів із боротьби з дискримінацією за ознаками сексуальної орієнтації або гендерної ідентичності задля забезпечення дотримання прав людини щодо лесбійок, геїв, бісексуалів і трансгендерів, а також заради просування терпимості до них».

Який висновок можемо зробити? Настав час українському народу пробудитися. Необхідно визнати, що в Україні багато людей, у тому числі й християн, спіймались на гачок ідеологічних фраз про свободу, толерантність та антидискримінацію. Усе це служить підготовкою до поневолення, ліквідації свободи думки та віросповідання, дискримінації і маргіналізації будь-якого опору.

Зоя ХИТРА.

Кандидат педагогічних наук, викладач анатомії та фізіології людини.

● СВІДЧЕННЯ

Мене везли на кріслі коридорами обласної лікарні.

— Куди? — запитала одна медсестра іншу. — Може, не в окрему, може, в загальну?

Я захвилювалася: чому в загальну, якщо є можливість в окрему?

Медсестра глянула на мене з таким щирим співчуттям, що я неймовірно здивувалася. Потім я дізналася, що в окрему палату перевели тих, що помирали, щоб їх не бачили інші хворі.

— Лікар сказала в окрему, — повторила медсестра.

Я заспокоїлася. А коли опинилася на ліжку, відчула цілковите заспокоєння вже тільки від того, що нікуди не треба йти, що я вже нікому нічого не винна, і вся відповідальність моя зійшла на нуль. Я відчувала дивну відстороненість від усього, що мене оточувало, і мені було абсолютно все одно, що у світі відбувається. Мене нічого і ніхто не цікавило. Я здобула право на відпочинок. І це було добре. Я залишилася наодинці з собою, зі своєю душею, своїм життям. Відійшли проблеми, відійшла марнота, інші ще зовсім недавно важливі питання. Уся ця метушня видавалася настільки мізерною порівняно з вічністю, з тим незвіданим, що очікує нас...

І тоді забувало навколо справжнє життя! Виявляється, це так чудово: спів пташок вранці, сонячний промінь, що повзе стіною над ліжком, золотисте листя дерева, що махає віттям мені у вікно, глибинно-синє небо, гамір міста, що прокидається зі сну, сигнали автомашин, поспішне цокання каблучків по асфальту, шерхт опадаючого листя... Господи, яке прекрасне життя! І я тільки зараз це зрозуміла...

— І нехай, — сказала я собі. — Але ж усвідомила. І є ще кілька днів, щоб насолодитися ним і полюбити його всім серцем.

Відчуття свободи і щастя, що охопили мене, вимагали виходу, і я звернулася до Бога, адже Він був для мене ближче, ніж усі інші.

— Господи! — раділа я. — Дякую за те, що Ти дав мені можливість усвідомити, яке прекрасне життя, і полюбити його. Нехай перед смертю, але я дізналася, як чудово жити!

Мене наповнювали спокійне щастя, втихомирення, свобода і дзвінка висота одночасно. Світ дзвенів і переливався золотим світлом божественної любові. Я відчувала ці потужні хвилі її енергії. Здавалося, любов стала щільною і водночас м'якою і прозорою,

«У вас аналізи трупа»

як океанська хвиля. Вона заповнила весь простір навколо, навіть повітря стало важким і не відразу проходило в легені, а текло поволі, пульсуючи. Мені здавалося, все, що я бачила, заповнювалося цим золотим світлом і енергією. Я любила! І це було злиттям потужності органічної музики Баха і лінучої ввись мелодії скрипки.

Окрема палата і діагноз «гострий лейкоз четвертої стадії», а також визнаний лікарем незворотний стан організму мали свої переваги. До помираючих впускали всіх і в будь-який час. Рідним запропонували викликати близьких на похорон, і до мене потягнулася череда засмучених родичів. Я розуміла їх труднощі: про що говорити з людиною, що помирає? Тим більше, що вона про це знає. Мені було смішно дивитися на їх розгублені обличчя.

Я раділа: коли я ще побачила би їх всіх! А понад усе на світі мені хотілося поділитися любов'ю до життя — хіба можна не бути від цього щасливою! Я веселила рідних і друзів, як могла: розповідала анекдоти, історії з життя. Усі, слава Богові, сміялися, і прощання проходило в атмосфері радості. Приблизно на третій день мені надійшло лежати, я почала прогулюватись палатою, сиділа біля вікна. За цим заняттям і «застукала» мене лікар — і влаштувала істеріку з приводу того, що мені не можна вставати.

Я щиро здивувалася:

— Це щось змінить?

— Ні, — тепер розгубилася лікар. — Але ви не можете ходити.

— Чому?

— У вас аналізи трупа. Ви й жити не можете, а вставати почали.

Минув відведений мені максимум — чотири дні. Я не помирала, а з апетитом наминала ковбасу і банани. Мені було добре. А лікареві було погано: вона нічого не розуміла. Аналізи не змінювалися, кров капала ледь рожевого кольору, а я почала виходити в холл дивитися телевизор.

Лікаря було жаль. Любов вимагала радості оточуючих.

— Лікаря, а якими ви хотіли би бачити ці аналізи?

— Ну, хоч би такі, — вона швидко написала мені на листочку якісь букви і цифри. Я нічого не зрозу-

міла, але уважно прочитала. Лікар подивилася на мене, щось пробурмотіла і пішла.

О дев'ятій ранку вона увірвалася до мене в палату з криком:

— Як ви це робите?!

— Що я роблю?

— Аналізи! Вони такі, як я вам написала.

— А-а! Звідки я знаю? Та й яка різниця?

Мене перевели в загальну палату. Родичі вже попрощалися і ходити перестали.

У палаті лежали ще п'ять жінок. Лежали, вткнувшись у стіну, і понуро, мовчки помирали. Я витримала три години. Моя любов почала задихатися. Треба було щось терміново робити. Викотивши з-під ліжка кавун, я поклатла його на стіл, порізала і голосно повідомила:

— Кавун знімає нудоту після хіміотерапії.

Палатою поплив запах свіжого смігу. До столу невпевнено підтягнулися хворі жінки.

— І справді знімає?

— Угу, — зі знанням справи підтвердила я.

Кавун смачно захрумтів.

— Дійсно, не нудить, — сказала та, що лежала біля вікна і ходила на милицях.

— І мене... І мене... — радісно підтвердили інші.

— Ось, — задоволено закивала я у відповідь.

— Якось один випадок трапився в мене... А анекдот про це чули?

О другій ночі в палату заглянула медсестра і обурилася:

— Ви коли реготати перестанете? Ви ж всьому поверху спати не даєте!

Через три дні лікар нерішуче попросила мене:

— А ви не могли б перейти в іншу палату?

— Чому?

— У цій палаті в усіх поліпшився стан. А в сусідній багато важких хворих.

— Ні! — закричали мої сусідки! — Не відпустимо.

Не відпустили. Однак в нашу палату потяглися сусіди, просто посидіти, поговорити, посміятися. І я розуміла, чому. Просто в нашій палаті жила Любов. Вона огортала кожного золотистою хвилею, і всім ставало затишно і спокійно. Особливо мені подобалася дівчинка років 16, у білій хустинці, зав'язаній

на потилиці вузликом. Кінці хустинки, що стирчали в різні боки, робили її схожою на зайчика. У неї був рак лімфовузлів, і мені здавалося, що вона не вміє всміхатися. Через тиждень я побачила, яка в неї чарівна і сором'язлива усмішка. А коли вона сказала, що ліки почали діяти і вона одужує, ми влаштували свято, накривши шикарний стіл. Черговий лікар, що прийшов на гамір, спантеличено дивився на нас, а потім сказав:

— Я 30 років тут працюю, але таке бачу вперше.

Повернувшись і пішов. Ми довго сміялися, згадуючи вираз його обличчя.

Я читала книжки, писала вірші, дивилася у вікно, спілкувалася з сусідками, прогулювалася коридором і так любила все, що бачила: книги, компот, сусідку, автомобіль на подвір'ї за вікном, старе дерево. Мені кололи вітаміни. Треба було ж щось колоти. Лікар зі мною майже не розмовляла, лише дивно косилася, проходячи мимо, і через три тижні тихо сказала:

— Гемоглобін у вас на 20 одиниць вищий за норму здорової людини. Не треба його більше підвищувати.

Здавалося, вона за щось сердиться на мене. Та й справді, виходило, що вона помилялася з діагнозом, але цього ніяк не могло бути, і вона це також знала.

А одного разу лікар мені пожалілася:

— Я не можу вам підтвердити діагноз. Адже ви одужуєте, хоч вас ніхто не лікує. А цього не може бути.

— А який в мене діагноз?

— Я ще не придумала, — тихо відповіла вона і пішла.

Коли мене виписували, лікар призналася:

— Так жаль, що ви йдете, у нас ще багато важких хворих.

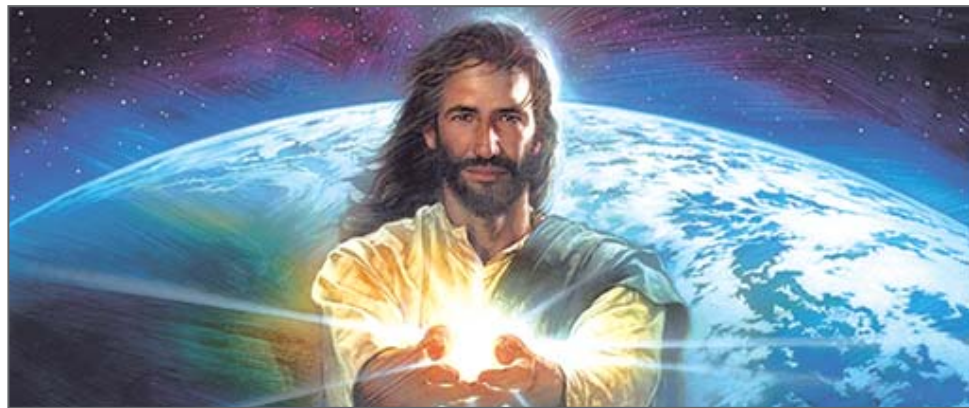
З нашої палати виписалися всі. А по відділенню смертність скоротилася на 30 відсотків.

Життя продовжувалося. Тільки погляд на нього ставав іншим. Здавалося, я почала дивитися на світ зверху, і тому змінився масштаб огляду того, що відбувалося. А змісл життя виявився таким простим і доступним. Треба просто навчитися любити, і тоді твої можливості стануть безмежними, а всі бажання збудуться, якщо ти, звичайно, будеш ці бажання формувати з любов'ю. І нікого не будеш обманювати, не будеш заздрити, ображати і бажати комусь зла. Так все просто і так все складно.

Адже це правда, що Бог є Любов. Необхідно тільки це згадати.

Людмила ЛАМОНОВА.

Божя рука на пульсі планети

Сучасний світ дуже складний, жорсткий, непередбачуваний і підступний. Про будь-яку стабільність годі й говорити. Жити стає не лише складно, але й страшно. І це відчуття постійно підсилюється усвідомленням безпорадності, неспроможності якимось чином захистити себе та своїх ближніх від гнітючого відчуття страху, тривоги й безсилля.

Людина почувається дуже слабкою, самотньою, абсолютно незахищеною перед несподіваними викликами сьогодення, які, ніби жакхиви велетні, повстають на життєвій дорозі. Їх стає все більше й більше. Вони ніби біжать наввипередки, доводячи нас, розгублених, до відчаю.

Як же не зламатися у вирі гігантських проблем? Як вистояти? Чи це можливо? Якщо можливо, то як? І де та країна, у якій це можливо?

На жаль, земля не є місцем спокою, порятунку й безпеки. Не є місцем здійснення людських заповітних мрій, не є раєм. Страх, безсилля, самотність переживають усі люди у будь-якій країні. Добробут, розкіш, тимчасова стабільність часто лише підсилюють відчуття загрози й небезпеки, що насувається. Будь-які спроби знайти порятунок у розвагах та різноманітних задоволеннях завершуються болючими невдачами, поразками, падіннями.

Події останнього часу в Україні, пов'язані з війною, економічною кризою, інфляцією, розчаруванням владою, нечужими масштабами корупції, з потоком неприємних, трагічних, шокових новин, часто доводять людей до відчаю. Нестерпний біль безнадії не робить

людське серце м'якшим і добрішим. Людина стає байдужою, концентрується на собі, відвертається від ближнього, коли той конче потребує її підтримки й розуміння. Холод, порожнеча, жаж, гнітюче відчуття самотності й безсилля — ці фактори домінують в житті сучасного українського суспільства.

Терниста дорога

Чому так важко дається робити добро? Чому це нікому не потрібно? Чому жертвність і безкорисливість зовсім не цінуються? Чому ті, хто мали б цінувати позицію волонтерів і добровольців, наприклад, різного рівня державні мужі, не помічають тих самовідданих, навіть відчайдушних ентузіастів, які, не шкодуючи ні часу, ні сил, ні здоров'я, працюють на благо суспільства, на благо народу, країни, майбутніх поколінь. Такі люди не чекають винагороди, вони готові пожертвувати не лише власним часом, але й грошима та різними особистими інтересами, але ні доброго слова підтримки, ні сприяння, ні простого розуміння не можуть дочекатися. Це так тому, що дорога правди й добра завжди була тернистою, а іноді й хресною.

Спомин про рай

Цей світ не завжди був таким. Творець створив світ досконалим, комфортним, привітним. Це раювання було справжнім, без будь-якого присмаку гіркоти, без тіні страху, байдужості й непорозуміння. Надзвичайні стосунки перших людей із Богом не були затімарені гірхом, у них не було абсолютно ніякої загрози, жодного натяку на невірність і розчарування. Адам і Єва переживали романтичний період у стосунках із Богом, найкращий, поки що, в історії людства.

Але ця ідилія зненацька була зруйнована по-

тужною хвилею ненаситних людських пожадань, які завжди були потужним двигуном усіх гріховних, злочинних бунтів і повстань проти Всевишнього. Гріхопадіння зробило світ таким, яким ми його нині знаємо. Цей світ такий, бо, на превеликий жаль, ми такі. «... Ввесь світ лежить у злі» (1 Ів. 5:19).

Коли скупчуються хмари

У людській історії неспокій, ворожнеча, всеохоплююча депресія завжди були природним плодом боговідступництва, духовного невігластва, домінуючого беззаконня й неприхованої розпущеності та сексуальних збочень. Тож чи варто дивуватися, що ми маємо те, що маємо. Так, Бог сильно любить людей, Своє творіння, але настільки ж ненавидить гріх. І це за наш гріх Небесний Отець віддав на спокуту Свого єдинородного, улюбленого й вічного Сина. За наш гріх проти Вічного лише смерть Вічного спроможна зупинити Божий лютий гнів.

Христос і апостоли застерігали, що в останні часи відступництво буде всеохоплюючим і людський жорстокості не буде меж. Цей час наближається. Ось що про це писав своєму учневі апостол Павло: «А Дух ясно говорить, що від віри відступляться дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів, хто в лицемірстві говорить неправду, і спалив сумління своє» (1 Тим. 4:1-2).

Чи це означає, що можна опустити руки й перестати боротися? Ні! Господь обіцяв Свою святу й благодатну присутність усім, хто Йому довіряє, хто бореться заради Нього. Він відкриває нам у Своему Слові, що Він допускає страждання, біль і всілякі негаразди в життя праведників і бачить у цьому велике благо для них — щоб під тиском несприятливих зовнішніх обставин їхні душі ставали мужніми й наполегливими в усякому доброму ділі, у всьому догоджаючи Богу, а не людям, і таким чином наслідуючи Христа. У Божих очах немає нічого важливішого й ціннішого, ніж формування богоугодного характеру, який, попри всі перешкоди, шукає величної Божої слави, а не особистих переваг.

Промінь надії

Цей важливий духовний принцип діє в житті всіх людей і навіть народів. Лихо приходить від Бога — для того, щоб розбудити людську душу до пошуків Бога, до близькості з Ним, а не до зневіри й протистояння чи втечі від Нього. Історія пам'ятає, коли цілі народи перед навислим лихом, перед загрозою смерті припадали в покаєнні до ніг Вседержителя... І були врятовані.

Тому на тлі безпросвітної темряви, яка чимраз густішає, яскравіше горить промінець Божої непо-рушної надії. Ти не сам. Бог з тобою!

У Біблії є чудова історія про великого пророка Ізраїлю Іллію. Неодноразово Господь показував Свою силу через нього, але це не захищало Іллію від

екстремальних ситуацій. І голод, і страх, і жорстокі переслідування спецслужб нечестивого царя були на його життєвій дорозі. Одного разу Ілля у відчай волав до Бога: «Лишився я сам, і моєї душі шукають». Це були чи не найтемніші часи в історії старозавітного Ізраїлю. Але у відповідь від Бога Ілля почув, що є ще сім тисяч праведників, які не схилили коліна перед поганським богом Ваалом.

Чим ніч темніша, тим яскравіші зорі, чим глибша скорбота, тим ближчий Господь. Навіть коли здається, що поруч нікого немає, є Господь і є сім тисяч...

І ще є ті, хто відчайдушно потребує твоєї допомоги. Таких навіть не сім тисяч. Вони скрізь. Вони були завжди. Вони потребують світла, доброго слова, і прийти до них ти можеш із звісткою про Великого Бога, Який для того, щоб навіть запеклий грішник не залишився сам, колись прийшов на землю з небес. Чи пам'ятаємо ми цю величну історію? Чи розуміємо, що таке Боговітлення?

Це надзвичайна, неповторна й драматична історія про незбагненну любов Творця, Який відшукав єдино можливий спосіб повернення найдорожчого творіння — людини у рідні батьківські обійми. Для Творця вся ця операція з повернення коштувала всього, а для отримувача — нічого. Відбулося те, що не вміщається в обмеженому людському розумі: вічний Творець став творінням, Бог став людиною!

Еммануїл

Можливо, хтось досі думає, що «людина — це звучить гордо». Але коли трансцендентний, незбагненний, неосяжний, вічний Бог приймає принизливий образ раба, слабого, обмеженого тимчасовим смертним тілом, схильним до болю, до втоми, до хвороб і до страхів, здатним відчувати холод і спеку, голод і спрагу, — це приниження, це відмова від належної слави. Людина, ставши черв'яком або тарганом, пережила б менше приниження, ніж Творець всесвіту, добровільно відмовившись від слави небес, ставши людиною. «Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і до смерті хресної...» (Фил. 2:6-7).

Бог прийшов на землю в тілі. «Еммануїл, що значить «Бог із нами».

Святкуючи Різдво, ми милуємось народженням у яслах Немовля, забуваючи, що в яслах знайшлося місце не просто для Дитини — а для Царя всього всесвіту. Того величного дня Творець виконав Свої численні обітниця й послав у світ Свого Божественного Сина, щоб зробити Його пасхальним Ігням на викуп за грішників. Отець залишив Свого Сина самотнім на хресті, щоб кожен, хто увірує, вже ніколи не залишався самотнім. Ні в щасті, ні в горі, ні на землі, ні в вічності. «І ось Я з вами до кінця віку» (Мт. 28:20).

Тарас ПРИСТУПА.

Магістр богослов'я, пастор.

Знаю, для чого живу

Народився і виріс я у м. Луцьку. З самого дитинства мені подобалося ходити в православну церкву, спостерігати велич храму.

Над тим, для чого я живу, задумався, коли мені було 16 років. Якось на уроці мій товариш написав, що основне в житті — нести добро людям. Мені такі слова сподобалися, і я ними намагався керуватися. Але вся моя доброта виявлялася тільки в тому, щоб нікому не нашкодити.

Перша моя молитва була такою: «Боже, якщо Ти є, то зроби мені так і так». На той час я служив в армії і хотів, щоб змінилися певні обставини. Незадовго після цього Бог таки змінив ці обставини! Я зрозумів, що є Хтось, Кому я не байдужий.

Згодом протягом п'яти років я їздив у Росію на заробітки. До України повертався дуже рідко. В одній із таких відпусток товариш мого дитинства запропонував почитати Біблію. Він розповідав мені про Бога. Але багато речей на той час я не розумів і читав Святе Письмо, як звичайну книгу. Я знав, що її називають Книгою книг, що її читають найбільше з усіх книг у світі. Але не знав, що це Слово Боже, звернене до людей. Прочитав її за рік. Мені дуже сподобалися біблійні принципи життя. Я отримав відповіді на запитання, які довгий час мене цікавили.

Бог почав працювати у моєму серці через Своє Слово. Читаючи Старий Заповіт, зрозумів, що я грішна людина, а в Новому Заповіті побачив спасіння в Ісусі Христі. Зрозумів, що Біблія написана саме для мене, що Ісус помер за мої гріхи. Коли я знову грішив, то вже зрозумів, що це гріх.

І ось я покавсяся. Це було найважливіше рішення у житті. Я почав славити Бога у піснях, щоранку читав Біблію і молився. А ще просив, щоб Господь дав мені спілкування з віруючими людьми.

Через декілька днів заарештували мого роботодавця, нас попросили залишити Росію і повернутися додому. З того часу я жив у Луцьку і почав відвідувати молодіжний клуб «Діалог» при церкві «Фіміам». Так Бог відповів на мою молитву і привів до людей, які щиро вірять в Нього. Згодом я прийняв хрещення.

За ці роки Бог мене дуже благословив: привів у чудову церкву, дав служіння, вказав мету в житті, дарував прекрасну дружину Вікторію та двох синочків — Тимофія і Владислава.

Нині я знаю, для чого живу! Не шкодую, що живу з Богом, і почувуюся щасливим.

Андрій ГАБРУК.

Вільний від тенет алкоголізму

Життя моє минало, як у звичайних людей: навчався, потім пішов служити в армію. Після армії залишився за кордоном. Нова компанія та друзі показали мені новий спосіб життя, дуже тісно пов'язаний з алкоголем. Чарка за чаркою алкоголь став невід'ємною частиною мого життя.

Я розумів, що вже залежний, але думав, що якось все владнається. Одружився, очікував змін, але все лишалося, як і раніше. Горілка стала найріднішою в житті, без неї я вже не уявляв своїх буднів. «Сімейне щастя» стало віддаленою мрією. Час я проводив у компаніях, де випивка була необхідністю. Я чітко усвідомлював, що залежний від алкоголю і, що найгірше, сам звільнитися не можу.

Поїхав у наркодиспансер, пройшов там курс лікування. Два роки не вживав спиртного, а потім все почалося, як і раніше. Тяга до спиртного стала ще більшою, що призвело до тяжких наслідків. Алкоголь забрав у мене сім'ю — я розлучився з дружиною. Здоров'я стрімко погіршувалося, та я не зважав, мені було все одно. Постійно мав проблеми з міліцією, відчував загрозу в'язниці або ж смерті. І це та ціна, яку я платив, щоб у центрі життя був алкоголь.

Усе втратило зміст. Кожного ранку я прокидався з думкою: де дістати гроші на спиртне? Виносив речі з хати, продавав їх, купував випивку,

а лягаючи спати, думав: як зранку похмелитися? Близькі люди втратили всяку надію, що я повернуся до нормального життя.

Але Бог мав на моє життя інші плани. Він бачив мою залежність, нікчемність, нездатність звільнитися самому — і простягнув руку допомоги. Мій брат, поспілкувавшись із колишніми залежними людьми, які отримали звільнення від Бога у реабілітаційному центрі церкви «Фіміам», привіз мене у церкву. Я, маючи велике бажання звільнитися, пішов на реабілітацію.

Це було місце, де Бог почав змінювати моє серце. Я зрозумів, що тільки Він має силу допомогти мені. Кинув курити, пити. До цього декілька разів пробував звільнитися власними зусиллями, своєю силою волі. Їздив до «бабок», та це все не допомагало, не лікувало корінь проблеми — моє гріхове серце.

У реабілітаційному центрі почав знайомитися з Богом через Біблію, молився до Нього. Я довірився Богу і повірив, що Він може спасти мене, і це був мій перший крок до звільнення. Спілкувався з колишніми алкоголіками та наркоманами, які вже насолоджувалися звільненням від кайданів залежності і мали життя, наповнене змістом. Лідери постійно допомагали мені та підтримували.

Згодом прийшло усвідомлення, що я потрібен ще на цьому світі, що в мене є призначення і мета життя.

Закінчивши курс реабілітації, я з певністю стверджую, що Бог звільнив мене від усіх залежностей. З жалем та огидою дивлюся на своє скалічене минуле: 19 років у полоні алкоголю та 33 — тютюну. Та, незважаючи на те, ким я був в минулому, Бог дав зцілення та щасливе майбутнє.

Нині я служу Богу і людям, які потребують допомоги. Бог змінює мій характер, вчить робити ті речі, про які я раніше навіть не думав. У мене часто запитують, чи відчуваю я потяг до спиртного. Та нічого, окрім огиди до нього, я не відчуваю.

Тим людям, які нині також томляться від алкоголю, хочу сказати, що в Бога є вихід, Він має краще життя для вас — життя, наповнене змістом. А сім'ям та близьким алкозалежних людей раджу: моліться за них. Бог чує ваші молитви та обов'язково дасть відповіді на них!

Володимир ЧАЙКОВСЬКИЙ.

Бог має ціль для нашого болю

Словами не можна описати почуття розпачу та болю, коли втрачаєш людину, яку дуже любиш. Світ зупиняється, основа втікає з-під ніг; життя — як розбита на друзки ваза, а ти не можеш зібратися із силами, щоб щось зліпити знову.

12 років тому серцевий напад раптово забрав життя моєї дорогої мами, якій було лише 36 років. Незважаючи на те, що я була оточена сотнями людей, які намагалися потішити мене, тринадцятирічну дівчинку, я відмовлялася бачити будь-кого, сильно прагнучи, як і раніше, бути в ніжних обіймах мами. Я просто була не спроможна зустрітися лицем в лице з реальністю, усвідомлюючи, що моє життя ніколи вже не буде таким, як раніше. У той кульмінаційний день, зачинившись у кімнаті, сповнена болем втрати та страху за майбутнє, я сказала Богу: «Якщо Ти дійсно є, покажи мені Себе! Допоможи мені». Це був початок особливої історії — історії моїх взаємин з Богом. Історії, яка має початок і триватиме вічність, історії з яскравим моментом зустрічі Господа на небесах, коли я подякую за життя, яке Він наповнив радістю, надією та справжнім змістом.

Промовивши перші щирі слова до Бога, Якого ще не знала особисто, я щоранку намагалася спілкуватися з Ним. Виливала своє серце перед Небесним Батьком, а Він відповідав мені через Своє Слово. Яка я вдячна за Його живе Слово — Біблію, лист любові, який Він лишив для мене на землі, щоб дати мені надію, зцілення, віру та любов! Коли я прагнула змінити обставини життя, Бог змінював мій характер, щоб я все більше ставала схожою на Христа. І, як щире золото випробовується вогнем, так Бог плавив моє серце в тяжких обставинах життя: після смерті мами, справляючись з новими обов'язками вдома, у турботах про трирічного

брата, про здобуття освіти, одного холодного зимового дня обірвалося життя тата. Але Бог залишався вірним! Він очищував моє серце, доки там не лишилося ніяких домішок, а лише довіра та щира любов до Нього. Бог ростив у серці віру. І як добре довіряти своє життя Богу, Якому віриш і Якого міцно любиш!

Нині я щиро вдячна Богу за історію життя, яку Він продовжує писати. Я з Господом уже 12 років і з кожним днем все більше захоплююся Ним, з радістю очікуючи можливість прожити кожен новий день у Його присутності. Він відповів на мою молитву і показав мені Себе живим, дієвим. Він подарував мені набагато більше, ніж я могла очікувати. Я маю Ісуса Христа, Який відкупив мене дорогою ціною та дарував спасіння, примиривши мене з Отцем. Я насолоджуюся Його батьківством і мудрим керівництвом у житті. Він дав мені освіту та знання іноземних мов, що дозволяє подорожувати і радіти дружбою людей з різних країн і континентів та ділитися вірою. Він дав мені любов до Писання та покликання викладати Його Слово, що змінює життя людей, які щиро шукають Бога усім серцем. І немає більшої радості, як бачити людей, які приєднуються до сім'ї Небесного Батька і щиро шукають Його лиця. Бачити, як Бог бере на себе рани зламаних серцем, полоненим дарує свободу, а в'язням відчиняє в'язницю, тішить тих, хто в жалобі, вчиняє радість жалобникам, замість попелу дає їм оздобу, оливу радості замість жалоби, одяг хвали замість темного духа! (Ісаї 61:1-4).

Хоча моя історія — це історія болю і втрати, та водночас вона

прекрасна. Бо по дивній благодаті Божій Він дав мені пережити неочікуваний біль, перетворивши його на перлину. Тіло, в якому росте перлина, відчуває біль, та після болю з'являється білий символ чистоти і витривалості — прикраса великої цінності, яку кожна жінка носить з гордістю. Він дав мені зрозуміти ціль моїх страждань — примирити мене з Отцем і наблизити до Його серця. Бог має ціль для нашого болю — цінне переможне життя для Його слави!

Олена ПИСАРСЬКА.

Врятував мене, щоб рятувати інших

Я був третьою дитиною у звичайній радянській сім'ї і ніколи не знав Бога. Тато працював шахтарем, мама — у лісопромисловій сфері. У нашій сім'ї, як і в інших, були проблеми: батько часто випивав, сварився з мамою, зі мною, з моїми братом і сестрою.

Мама була постійно на роботі, і часу на виховання трьох дітей у неї не вистачало. Мене виховувала вулиця. Взірцем для мене з дитинства був брат, навіть тоді, коли він почав вживати наркотики. Я вважав, що маю силу волі, адже займався спортом: захотів — пішов на дискотеку, захотів — покурив, не захотів — не зробив те чи інше. І часто дорікав цим своєму брату, мовляв, у нього немає сили волі, він слабкий і тому в нього ці жахливі «ломки», а ще дорікав, що він душевнохворий. У відповідь чув, що я нічого не розумію, що наркотик сильніший за будь-яку силу волі.

Якось під час відпочинку з друзями на озері Світязь у нас закінчилося спиртне. Мені запропонували вколотися. Я спробував заради цікавості, щоб довести брату, що нічого доброго в цьому немає і в будь-який час можна зупинитися. Але мені сподобалося...

Коловся разом з братом. Спочатку намагався приховати це від рідних, але потім все відкрилося і закінчилося сваркою. Батьки не могли нас зупинити.

Коли мама дізналася, що брат систематично вживає наркотики, то почала возити його у лікарні. Згодом так само лікувала й мене. На деякий час я зупинявся, але наркотик був сильніший за мене.

У наркодиспансері часто зустрічався з віруючими людьми, які приходили туди, щоб розповісти про Христа, про спасіння. Бачив радість в їхніх очах, думав, що це особливі люди. І мені здавалося, що мені Бог так ніколи не відкриється. Але це Господь послав до мене людей та промовляв через них. Нині розумію, що це тоді Бог почав працювати у моєму житті.

Вперше я потрапив у в'язницю на рік — за зберігання маку. На той час мій брат також перебував у в'язненні. Там я багато чув про Бога і, звичайно, наркотики не вживав. Але коли нас з братом звільнили, ми знову взялися за старе. Згодом сестра також стала наркозалежною. Через деякий час помер мій батько. І я вперше задумався над тим, що я теж можу померти.

Коли мене засудили вдруге, терміном на п'ять років, знову почав розмірковувати про те, як жити далі. Саме у в'язниці Бог послав людину, яка мені дуже багато свідчила. Цей чоловік був засуджений

на 15 років. На третьому році відбуття покарання він покавсяся і почав читати Біблію. Згодом у в'язниці він заснував церкву. Він розповідав мені про Божу любов та прощення, але я й далі жив за законами в'язниці. Гадав, що буду змінюватися, коли вийду на волю.

За декілька місяців до звільнення я отримав телеграму з дому, що від наркотиків померла моя сестра. Вдома дізнався, що перед смертю вона читала Біблію і попросила прощення у рідних за все, що чинила, а потім звернулася до Бога з молитвою покаяння. Мене це надзвичайно вразило!

Потім від наркотиків помер мій брат. Після його похорону я по-особливому почав роздумувати про Бога та про Його роль у моєму житті. І вирішив піти на реабілітацію у християнський центр.

Там покавсяся. Почав читати Слово Боже та оцінювати згідно з ним своє життя. І моє мислення почало змінюватися.

Після закінчення реабілітації охрестився і почав допомагати у служінні неповносправним людям.

Я молився, щоб Бог направив мене туди, де хоче мене бачити. І Господь мені показав, що моя місія — служіння людям, які перебувають у місцях позбавлення волі. Вірю, що Бог врятував мене для того, щоб прославитися через це і використати для спасіння інших.

Олександр СЛОБОДЯНЮК.

Справжній успіх чи замилювання очей?

Про виміри успіху і респектабельності в сучасному світі

Я почав дивитися на світ дещо інакше відтоді, як вирішив обходитися меншою кількістю речей. Я подивився під іншим кутом зору на те, як суспільство визначає успіх. Надто часто ті, хто заробляє, витрачає і накопичує більше за всіх, автоматично стають «успішними».

Але це неправильно. Знаю кількох прекрасних людей, які вирішили не зосереджуватися на матеріальних речах, — і саме тому їх не вважають «успішними».

У нас дуже глибоко засіла залежність від суспільного схвалення. І тому багато людей підшукують собі більш «гідні» заняття, зводячи своєрідний фасад свого успіху.

Ось невеликий список речей, які більше мене не вражають:

1. Марка одягу.

Я не розумію, чому такі важливі назви бренду на ярлику одягу. Дуже часто люди платять за можливість стати ходячим рекламним щитом. Мене вже не здивувати логотипом на сорочці, гаманцем чи годинником. Замість цього я захоплююся тими, хто створює враження своєю особистістю, своїм характером.

2. Кількість каратів у ювелірних виробках.

У моїй новій книзі є розділ про Брайана і Ніколь, які одружені протягом п'яти років і щодня в чомусь собі відмовляють заради того, щоб погасити борг за шлюбний перстень. Можливо, хтось і захоплюється розміром каменя, але більшість цього навіть не помітили. Чи вартий він таких зусиль?

3. Вартість автомобіля.

Звичайно, безпека автомобіля дуже важлива, особливо якщо ми проводимо в ньому багато часу. Але тепер люксові і спортивні автомобілі стають чимось більшим, ніж просто засобом для пересування. І нині це, скоріше, непоганий спосіб на 60 секунд викликати захоплення незнайомця, поки горить червоний сигнал світлофора.

4. Площа будинку.

Власний дім — гарант стабільності і спокою, і я був по-справжньому гордий, коли купував будинок для своєї сім'ї. Але кілька років тому ми переїхали в менший будинок, і я жодного разу не пошкодував про це рішення. Коли я проїжджаю повз великі особняки, то завжди дякую Богу за те, які ми щасливі в нашому невеликому і затишному гнізденку.

5. Розмір банківського рахунку.

Безумовним показником успіху в сучасному світі вважається розмір власних статків. Ми далеко не перші в такому підході: ці стандарти існували у всі часи. Але, можливо, кількість накопичених коштів на банківському рахунку зовсім не є показником успіху? Можливо, кількість добрих діл, які ми здатні звершити протягом життя, — значно кращий вимір? Згадаймо: «Бо ми — Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Ефесян 2:10).

6. Модель мобільного телефону.

Буквально днями я прогулювався в парку разом зі своїми дітьми і їх друзями. І мене дуже здивувало, що здебільшого діти говорили про технології. «Який у тебе айфон?». «Яка це модель?». «Вгадайте, кому на день народження подарували новий смартфон?». Діти, яким не минуло ще й десяти років, витрачають час на те, щоб обмірковувати сучасні технології. Я вже хотів перервати їхню розмову, але спам'ятався: дорослі також недалеко від них відірвалися.

7. Фотографії в соціальних мережах.

Майже кожний публікує гарні картини зі свого життя — від нового одягу і ресторанної їжі до фотографій з концертів і крил літаків. Ці задоволення відбираються ретельним чином, публікуються тільки найцікавіші моменти.

І от що дивує: ми звинувачуємо журналістів журналі і рекламу в надмірному використанні фотошопу, а самі в обов'язковому порядку відредаговуємо своє життя, перш ніж поділитися ним в соціальних мережах.

Я кидаю сьогодні вам виклик: не будьте натовпом, спробуйте справляти враження на людей не своїми речами, своїм статком, своїми надбаннями, своїми відретушованими фото в мережах і постами про те, які ви круті, а своїм власним життям, наповненим добрими ділами, співчуттям до ближнього, бажанням допомогти тим, хто в біді, добрим розумом, істинними знаннями, щирою вірою.

Дж. БЕККЕР.
Письменник.

Ще раз про важливість прощення

Тільки той, хто з гідністю розуміє і оцінює Боже прощення, може щиро прощати інших людям. Коли ми не можемо простити комусь за вчинок, зроблений проти нас, ми покладаємо його на власні плечі. І несемо не тільки свої власні гріхи, але й гріхи інших людей, котрі через непростення ми буквально впираємо у своє життя.

Прощаймо усім, доки не станемо дійсно чистими від образи і гіркоти і не почнемо щиро молитися за цих людей. Якщо цього не станеться і ми не простимо своїм кривдникам, Бог не простить нам. Згадаймо «Отче наш». Щодня промовляючи: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо боржникам нашим», ми, фактично, просимо Бога нам не простити, коли не прощаємо самі.

Насправді ми прощаємо іншим не задля них самих, а задля себе, задля своєї свободи. Необхідність прощення полягає не в наших стосунках з тим, хто образив або скривдив нас, але в наших стосунках із Богом. Хтось сказав: «Простити — це значить відпустити на свободу в'язня, яким є ти сам».

Усіляке горе завдає болю, але воно має не тільки негативні сторони. Час журби — корисний час, адже журба очищує душу, спонукує глибше заглянути у своє серце.

Але це має сенс, якщо наша гризота — не через дрібниці (мовляв, хтось криво глянув у мій бік), а через серйозні мотиви. Так журба наближає нас до Бога.

Якщо нас спіткало горе — ми не в безнадійному становищі, як це буває серед тих, хто не вірить Богові. Християнин за будь-яких обставин має надіятися на Бога і не повинен впадати у відчай.

Іноколи горе та журба приходять у наше життя через наші провини, наш власний гріх. Таке, на жаль, може трапитися навіть з найбільш посвяченими Богові людьми. І в таких випадках головне — не зачерствіти серцем. Смуток про вчинений гріх нас поверне до Бога, якщо ми покаємося перед Ним, визнаючи свій гріх.

Господь виведе нас на рівну дорогу і дасть нам сили перемогти журбу надією на Нього. Прислухаймося до Його голосу, коли стоїмо перед Ним у молитві.

Світ очима Христа

«Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю!
Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай
не тривожиться, ані не лякається!» (Ів. 14:27).

Біля дороги стояло старе, засохле дерево. Якось вночі мимо нього пройшов злодій і злякався: йому здалося, що це стоїть сторож.

Пройшов закоханий юнак, і серце його радісно забилося: він прийняв дерево за свою наречену.

Дитина, налякана страшними казками, побачивши дерево, розплакалася: вона подумала, що це привид.

Але дерево було тільки деревом. Ми бачимо світ таким, які ми самі.

Перед вами — склянка з водою. Реаліст скаже, що там півсклянки рідини. Песиміст — що склянка наполовину порожня. Оптиміст — склянка наполовину повна.

Світ постає перед нами різнобарвним, розмаїтим. І кожен сприймає цей світ по-своєму. Є така картина — «Чорний квадрат» Малевича. Деякі люди захоплюються цим твором. Я, наприклад, абсолютно не розумію, що там геніального. Так само, як не розумію геніальність Пікассо (згадайте його відому «Герніку»). Для когось це шедевр. А для мене шедевр — це «З'явлення Христа народам» Іванова.

І, як кажуть у народі, про смаки не сперечаються. Але є речі, які явно показують, що в людини всередині, чим вона живе, як вона бачить цей світ.

Коли ми були в Римі, то відвідали музеї Ватикану. Там дуже багато античних скульптур. Більшість із них — оголені. Одні люди захоплюються тим, як скульптор зумів передати всі лінії тіла. Інші бачать лише оголене тіло.

Є одна стара байка. Одного разу жінка, яка жила по сусідству з пастором, побачила, як з дому пастора з диким криком вибігає жінка, а слідом за нею — сам пастор з піднятою вгору лопатою і кричить: «Відійди, вб'ю!». І так вони побігли вглиб саду. Наступного дня звістка рознеслася серед всієї церкви — пастор б'є свою дружину.

Кілька чоловік вирішили поговорити з ним. Вони пішли до нього додому і прямо запитали, чому він так чинить. Пастор засміявся і розповів таку історію. Дружина наводила порядок в погребі. І раптом із кутка на неї вискочив величезний щур. Від жаху жінка вибігла на вулицю, а за нею, рятуючись, щур. Сам пастор в цей час біля будинку копав грядку. Він зметикував, у чому річ, і закричав, щоб жінка відійшла, а він щура вб'є.

Дуже часто ми сприймаємо навколишнє не таким, яке воно насправді. Міркуємо про те, що відбувається навколо, виходячи з того, який світ наповнює нас самі.

Христос говорив Своїм учням, що вони не знають, якого вони духа. Читаючи Старий Заповіт, деякі люди обурюються, наскільки жорстокий Бог. Знищуються цілі народи, руйнуються міста, постійно тривають війни. То хіба Бог — любов, коли така жорстокість?

Нам дуже важко зрозуміти задуми Божі, тому що важко бачити світ так, як його бачить Бог.

Але, все ж, спробуймо глянути на світ очима Божими. Уявімо на хвилину, що ми створили прекрасну планету для проживання. Поселили там людей. І раптом там появляється наш противник, який намагається все зруйнувати. Він не реагує на наші вмовляння чи прохання. Він підкорює собі цілі народи. Мета одна — все знищити. Що ми будемо робити? Захищати свій народ. Це й чинить Бог протягом всіх подій, описаних в Старому Заповіті.

Колись, дуже давно, Авель зумів побачити особливим, духовним зором, яка жертва до вподоби Богові. Зміг побачити задум Божий щодо спасіння людства. Авель бачив світ очима Божими. І Бог оберігає рід Авеля.

Цей рід зберіг вірність Йому від створення. І Бог назвав його, цей рід, Своїм. І тепер стає зрозумілим, чому Бог усував усі перешкоди на його дорозі (так, як ми усуваємо перешкоди, коли наше дитя вчиться ходити).

Господь дуже хоче, щоб ми розуміли Його, щоб ми дивилися на світ Його

очима. «А нам Бог відкрив це Своїм Духом, — усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини. Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого. А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам, що й говоримо не вивченими словами людської мудрости, але вивченими від Духа Святого, порівнюючи духовне до духовного. А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно. Духовна ж людина судить усе, а її судити не може ніхто. Бо «хто розум Господній пізнав, який би його міг навчати?»). А ми масмо розум Христов!» (1 Кор. 2:10-16).

Одного разу до Христа привели жінку, взятую в перелюбі. За законами того часу вона повинна була померти. Люди, які оточували цю жінку, не відчували до неї жалю. В їх очах це була грішна жінка, не гідна жалю, лише презирства. Фарисеї були впевнені, що в цьому випадку вердикт Христа настільки очевидний, що готові були тріумфувати. Але, ледь глянувши на ту жінку, Христос вже знав про неї все.

Доречно згадати ще одну розмову Христа — з жінкою, яку він зустрів біля криниці. «Говорить до неї Ісус: «Іди, покликай чоловіка свого та й вертайся сюди». Жінка відповіла та й сказала: «Чоловіка не маю...». Відказав їй Ісус: «Ти добре сказала: Чоловіка не маю. Бо п'ятох чоловіків ти мала, а той, кого маєш тепер, — не муж він тобі. Це ти правду сказала» (Ів. 4:16-18).

Так і в попередньому випадку. Він знав, що це за жінка і що спонукало її вступити в гріховний зв'язок. І звернувся до народу: «Хто з вас без гріха?».

У цьому запитанні — не стільки заклик не осуджувати цю жінку і подивитись всередину себе, скільки підтвердження незбагненої Божої любові. Заради натовпу грішників, які зібралися осуджувати ще одну грішницю, Бог прийшов у цей світ. Бог буде жертвувати Собою заради спасіння цих людей. У цьому — величезна сила любові Господа до Свого народу.

На жаль, ми не завжди можемо дивитися на світ очима Ісуса. Святе Писання говорить, що чим ближче ми до Господа, чим більше в нас Духа від Бога, тим більше світ змінюється в наших очах.

«Бо ми знаємо частинно і пророкуємо частинно; коли ж досконале настане, тоді зупиниться те, що частинне. Коли я дитиною був, то я говорив, як дитина, як дитина я думав, розумів, як дитина. Коли ж мужем я став, то відкинув дитяче. Отож тепер бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці, але потім — обличчям в обличчя; тепер розумію частинно, а потім пізнаю, як і пізнаний я» (1 Кор. 13:9-12).

Народження згори і зростання в Христі — ось умови, за яких ми все більше й більше стаємо зрячими.

Писання розповідає про чоловіка, який був дуже близький до Бога, духовний, здатний бачити те, що іншим невідоме і незрозуміле.

«Я знаю чоловіка в Христі, що він чотирнадцять років тому — чи в тілі, не знаю, чи без тіла, не знаю, знає Бог — був узятий до третього неба. І чоловіка я знаю такого, — чи в тілі, чи без тіла, не знаю, знає Бог, — що до раю був узятий, і чув він слова невимовні, що не можна людині їх висловити» (2 Кор. 12:2-4).

А ось ще один приклад: «І сталося, як вони перейшли, то Ілля сказав до Єлісея: «Проси, що маю зробити тобі,

поки я буду взятий від тебе!». І сказав Єлісей: «Нехай же буде на мені подвійний твій дух!». А той відказав: «Тяжкого зажадав ти! Якщо ти побачиш мене, що буду взятий від тебе, — буде тобі так, а якщо ні — не буде». І сталося, як вони все йшли та говорили, аж ось з'явився огняний віз та огняні коні, і розлучили їх одного від одного. І вознісся Ілля в вихрі на небо... А Єлісей же бачив, і він закричав: «Батьку мій, батьку мій, возе Ізраїлів та верхівці його!». Та вже не побачив його... І схопився він сильно за одержу та й роздер її на дві частини» (2 Цар. 2:9-12).

Щоб навчитися дивитися на світ очима Ісуса Христа, потрібно дуже старатися пізнавати Його.

Одного разу Ісус проводив час з народом. Мимо проходили фарисеї і побачили, як Він розмовляє з людьми. І що побачили фарисеї? Що Ісус спілкується з митниками і грішниками. А що побачив Ісус в цих людях? Знедолених, вражених гріхом людей, яким необхідне потішення.

Якось до криниці біля одного поселення прийшов молодий чоловік. Він напився води і запитав у старого, що відпочивав біля джерела: «Які люди живуть тут?». Старий у свою чергу запитав у юнака: «А які люди живуть там, звідки ти прийшов?». «Та не дуже добрі, — відповів молодик. — Жадібні, злі, заздрисні, у дім не впускають». «Таких знайдеш і тут», — сказав старий.

Згодом інший подорожний підійшов до джерела. Побачивши старого, привітався і запитав: «Які люди живуть в цій місцевості?». Старий задав те ж запитання: «А які люди живуть там, звідки ти прийшов?». «Чудові! Чесні, гостинні, привітні». «Таких знайдеш і тут», — сказав старий.

Якийсь чоловік, який чув обидві розмови, здивувався і спитав старого, чому той так відповідав. На що старий відказав: «Людина може бачити лише те, що несе у своєму серці. Той, хто ніде не знайшов нічого доброго, не зможе відшукати нічого іншого й тут».

Якщо нам щось не подобається, то, швидше за все, нас засмучує не саме явище, а наша думка про нього.

Як навчитися дивитись на світ очима Ісуса Христа? Очима, наповненими любов'ю до кожного творіння Божого. Дивитися так, щоб не осуджувати, не заздрити, не злоститися.

В останні хвилини життя, терплячи муки на хресті, Ісус дивився на розлючений натовп очима любові. Вони кричали: «Розіпни, розіпни Його!» (Лк. 23:21).

А Смирений Агнець, зійшовши на хрест заради цих людей, шепотів: «Отче, відпусти їм, — бо не знають, що чинять вони!» (Лк. 23:34).

Світ, заради котрого прийшов Спаситель, розпінав Його. Але Його любов не зникла.

Ми назвали себе християнами. Тому повинні навчитися бачити цей світ таким, яким бачить його наш Господь. Любити тих, хто ненавидить нас і переслідує, тих, хто відкидає Слово Господа; залишити осуд і плітки, відкинути всякий гріх, що опоганує нас, щоб із чистим серцем і чистим зором, очима Ісуса Христа дивитися на цей світ.

А Господь завжди готовий нам у цьому допомогти.

С. КУДРЯШОВ.

У свідомості багатьох людей згадка про Десять заповідей чомусь асоціюється зі списком простих моральних правил, що мають характер заборон і обмежень. Пам'ятаю, колись давно мав розмову зі своїм далеким від релігії приятелем. «Десять заповідей? Авжеж, чув: «Не вбивай», «Не кради» і щось подібне...» – такими були його загальні уявлення про Декалог. Приблизно так – як набір правил «просто доброї людини» – ці заповіді постають у свідомості пересічних світських людей; і хоча більшість християн добре знайома зі змістом Десятьох заповідей, чомусь поняття про них як про заборони залишається домінуючим.

Чи справді це лише обмежувачі приписи, що накладаються на людину, яка бажає бути вірною Богові, чи в них є щось більше, що мотивує до дієвого духовного життя?

Звернімо увагу на початок Першої заповіді: «Я – Господь, Бог твій, що вивів тебе із землі Єгипетської, із дому рабства...» (Вих. 20:2). Отже, починається Декалог зовсім не з заборони, а з проголошення Імені Бога, з маніфестації того, Ким є Бог: Він – Бог, що визволив тебе з рабства. Звертання до людини саме в другій особі однини («ти»), а не в множинному «ви», відзначав як особливу рису Декалогу видатний дослідник Старого Заповіту Умберто Кассуто. У Мойсєвому П'ятикнижжі можна знайти обидві форми звертання до народу Ізраїлю — на «ти» і на «ви» (Вих. 20:23-24; Лев. 26:1-2), але в Десяти заповідях Бог звертається до тебе особисто. Він проголошує, що Він – Ягве (з єврейської yhw – «Сущий», «Той, Хто дає бути»), це слово в перекладі подається як «Господь»), Той, Хто дає існування всесвіту, є твоїм Богом. Він знає тебе, Він визволяє тебе, перед Ним ти нестигнеш відповідальності за свої вчинки.

Але яке я маю відношення до виходу євреїв з Єгипту? Хіба оте «ти» стосується мене, а не лише народу Ізраїлю? Справді, найперше Декалог звучав як звернення до єврейського народу, апелюючи до пережитого ним історичного досвіду стосунків із Богом – звільнення з єгипетського рабства. Проте вже в самому П'ятикнижжі ця подія починає позначати духовний досвід, який переживають кожне покоління, і кожна окрема людина в процесі Богопізнання. Бог заповів народу Ізраїлю, щоб вони вчилися в покоління в покоління слова своєрідного «сповідання віри», яке повторювали під час святкування Песаху (Пасхи): «Рабами ми були у фараона в Єгипті, але Господь вивів нас...» (Повт. Зак. 6:21).

Ці слова пізніше повторювали ті, хто ніколи не бачив Єгипту на власні очі, не стогнав від болючих шмагань батогами, проте почувався причетним до великого Виходу з рабства гріха, марноти і смерті. Пророки Мойсей та Ілля говорили з Ісусом на горі Преображення «про вихід Його, який Йому належало здійснити в Єрусалимі» (Лк. 9:31). Апостол Іван звертається до тієї ж метафори Виходу: «Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя...» (1 Ів. 3:14).

Отже, Бог, що визволяє від рабства, звертається до людини, проголошуючи Свою велич: «... нехай не буде у тебе інших богів перед лицем Моїм!». Недаремно Десять заповідей названо в самому Мойсєвому Законі «словами заповіту» (Вих. 34:28). Слово «заповіт» в українській мові має дещо інший відтінок, ніж його давньоєврейський відповідник, що звучить як «договір», «союз». Тобто Декалог – це слова священного договору між Богом та людиною, і за його умовами людина має вклонятися лише Єдиному Богові, Суцному, що дає істинну свободу.

В історичному контексті Старого Заповіту ця заповідь мала конкретне значення: народ Ізраїлю не міг шанувати будь-яких інших богів і разом з тим служити Істинному Богові, оскільки заповіт

Слова Заповіту

означав взаємну вірність та відданість між Богом та тим, хто посвячував Йому своє життя.

Такий релігійний світогляд називається етичним монотеїзмом, тобто вірою лише в Одного Бога, яка виражається у дотриманні моральних норм більше, ніж у виконанні ритуалів.

А як же модний нині релігійний універсалізм – вчення про можливість пізнання істини через будь-яке вірування, зокрема і язичницьке багатобожжя? Цілком очевидно, що такі уявлення в Старому Заповіді розглядалися як хибні та гріховні. До речі, Друга заповідь Декалога вводить ще одну заборону, яка підкреслює винятковий характер біблійного єдиногобожжя: «Не роби собі ідола і будь-якого зображення того, що на небі вгорі, і що на землі внизу, і того, що у водах, нижче землі. Не вклоняйся їм, і не служи їм» (Вих. 20:4-5). Заборона виготовлення культових зображень Бога – чи то у вигляді сакрального символу (як, наприклад, сонячний диск у єгиптян – знак бога Ра), чи то скульптурного, чи портретного образу розглядається у Десяти заповідях як блюзнірство й порушення одного з основоположних принципів монотеїзму – трансцендентності Бога, тобто Його вишності над матеріальним світом. Бог є над речами, предметами чи явищами, тому зобразити Його – означає принизити, звести до рівня творіння.

Саме тому біблійне одкровення Бога – це одкровення Слова, яке Всевишній передавав через пророків. У тих же випадках, коли Він з'являвся людям у видимий спосіб, Його з'явлення було позбавлене певного образу: Він говорив із Мойсєем з-посеред вогню та хмари (Вих. 19:18-19) або з палаючого тернового куща (Вих. 3:1-14). А Мойсей мав нагадати синам Ізраїлю про спокусу зобразити Всемогутнього: «Пильно бережіть в своїх душах, що ви не бачили ніякого образу в той день, коли говорив Господь з вами на горі Хорив з середини вогню» (Повт. Зак. 4:15). Так само й апостол Павло називає Бога «Царем віків, нетлінним, невидимим, єдиним, премудрим» (1 Тим. 1:17).

Дослідники біблійного тексту часто відзначають схожість «слів заповіту» з текстами стародавніх договорів, що укладалися між могутніми царями та їх слабшими союзниками. Безперечно, таке порівняння має сенс: Бог проголошує Свою могутність, нагадує про те, що Він зробив для народу Ізраїлю, заявляє про вимоги щодо вірності Йому, і ще одна цікава спільна риса – ім'я. Той, хто був у союзі з могутнім царем, мав право називатися його іменем. Це була перевага й обов'язок одночасно: ім'я сильного покровителя змушувало тремтіти ворогів, але недостойні вчинки підданого могли зганьбити його й викликати гнів царя. Тому Третя заповідь звучить так: «Не промовляй (букв.: не носи) ім'я Господа, Бога твого, надаремно, бо не залишиш непокараним Господь того, хто промовляє ім'я Його надаремно» (Вих. 20:7).

Ця заповідь закликає не лише не промовляти Імені Бога в неправдивих присягах, ганьблячи Його цим (Лев. 19:12), а й називаючи себе Божим (віруючим, у нашому випадку – християнином), поводитися негідно. Бог докоряв ізраїльтянам за те, що вони, порушуючи Його заповіді, тим самим ганьбили Його ім'я в очах інших народів (Єр. 34:16; Єз. 36:20-23).

Однією з умов стародавніх «заповітів» (тобто договорів) між царем та його підданим було регулярно висловлення гідної пошани та лояльності до свого володаря. Саме цей принцип виражено в Четвертій заповіді Декалогу: «Пам'ятай день суботний, щоб святкувати його... Бо за шість днів створив Господь небо та землю, море та все, що в них, і від-

почив у день сьомий. Тому благословив Господь день сьомий та освятив його» (Вих. 20:8-11).

Можливо, читачеві здасться не зовсім зрозумілим спосіб вираження пошани до Творця всесвіту в такий спосіб – припинення роботи (хіба не можна пам'ятати про Нього, працюючи?). Так, шанувати Бога в серці кожну мить життя – це основний принцип справжнього богопоклоніння, проте, будучи зануреною в щоденну працю, людина повинна мати день особливого спілкування з Богом, день, що наповнений не лише духовним піднесенням, але й фізичним та емоційним спокоєм, відчуженістю від щоденних турбот. Цей час має нагадувати той перший в історії світу «сьомий день» (Бут. 2:2-3), коли все було в цілковитій гармонії: були «завершені» небо та земля, а Сам Творець оцінив Своє творіння як «дуже добре» (Бут. 1:31).

В іншому варіанті Десяти заповідей постанова про святкування суботи отримує додаткову мотивацію: «І пам'ятай, що ти був рабом у землі Єгипетській, і вивів тебе Господь, Бог твій звідти рукою сильною та правицею піднятою; тому заповідав тобі Господь, Бог твій, виконувати день суботний» (Повт. Зак. 5:15). Тобто на згадку про визволення з рабства й отримання справжнього спокою – духовної свободи. Саме тому в Євангеліях ми неодноразово зустрічаємо розповіді про те, що Ісус Христос демонстративно зцілював людей у суботу – щоб показати, що цей день призначений для звільнення людини (Мт. 12:10; Лк. 6:5), для відчуття духовної свободи, а не існує як день заборон і обмежень: «Субота для людини, а не людина для суботи» (Мр. 2:27). Так, звертаючись до начальника синагоги, який зауважив, що зцілення хворої жінки не варто було робити в суботу, Ісус сказав: «... що ж доньку Авраамову чи не треба звільнити від пут цих в день суботній?» (Лк. 13:16). При цьому треба відзначити, що Ісус шанобливо ставився до суботи і навіть заповів Своїм учням молитися, «щоб втеча ваша не сталася взимку, ані в суботу» (Мт. 24:20).

Таким чином, наголосимо, що перші чотири заповіді зовсім не мали характеру правил поведінки «просто доброї людини» – вони окреслювали основні принципи заповіту між Богом та людиною, причому вони проводять певну межу між істинним боговшануванням та хибними релігійними уявленнями (багатобожжям, ідолопоклонством, вірою в самозародження всесвіту в первісному хаосі тощо).

Те ж, що ми зазвичай називаємо «загальнолюдськими цінностями», швидше, стосується наступних шести заповідей: шануй батька й матір, не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправди на ближнього свого, не бажай того, що в ближнього твого (у сенсі заздрості). Проте надаремно вони йдуть саме після перших чотирьох заповідей, що скеровують людину до Бога: цим самим Декалог демонструє важливий принцип – немає іншого підґрунтя моралі, окрім віри в трансцендентного Творця і Спасителя. Мораль не можна вивести з суто прагматичних міркувань (тобто щоб усім було добре), оскільки обов'язково знайдуться «виправдання» і «пояснення» доцільності вбивства, перелюбу, крадіжки чи брехні заради якогось більшого блага для окремої людини чи суспільства.

Етика людських стосунків тільки тоді має сенс, коли вона ґрунтується на визнанні існування Вищої Реальності, а не виводиться з практичних потреб суспільства. З іншого боку, наявність у словах заповіту «людського» виміру свідчить про те, що духовне життя не може реалізовуватися лише в молитвах та духовному спогляданні, воно повинно відображатися на стосунках з людьми, які створені за образом та подобою Божою.

Такі основи біблійного етичного монотеїзму: «Люби Господа, Бога твого, всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією силою твоєю, і всім розумінням твоїм; і ближнього твого, як самого себе» (Лк. 10:27).

Дмитро ЦОЛІН.

Сяйво любові Бога

Залишившись сиротою, Сашко не жив, а існував. Він мав роботу, дім, мав хліб і до хліба, але смерть батьків залишила в серці рану, яку не міг загоїти час. Він втратив розуміння сенсу життя.

Взагалі-то, не втратив, просто раніше цим не надто переймався, хоч батьки не раз казали, що жити тому, що живеться, – це існування. І що кожна людина має в Божому плані певне призначення. Але його це тоді не цікавило. І от вони пішли, загинувши в автокатастрофі, і він вже ніколи не зможе поговорити з ними на цю тему. Як тепер жити? Батьків друг – дядько Василь – не раз запрошував його на зібрання, мовляв, церква – це те місце, де здатні допомогти. Але що вони зроблять?.. «А може, все-таки, піти?.. Принаймні спробую зрозуміти, чому так тягнуло туди тата і маму».

Так і зробив. Перше враження – тут усі знайомі. Бо привітно всміхаються один до одного, навіть обнімаються. Так само привітно усміхалися і до нього, хоч він нікого не знав. І це бентежило. Сашко зіщулювся і присів в куточку, щоб на нього не звертали уваги. Та його помітив дядько Василь і присів поруч.

– Радий бачити, друже! Ти добре зробив, що прийшов. Тут ти ніколи не будеш самотнім. Після зібрання не поспішай додому – поговоримо.

На зібранні Сашко мало що розумів, але на серці було мирно і тихо, так що навіть страшний біль від непоправної втрати, здавалося, згорнувся калачиком і затих. І це тішило.

– Чи тут завжди так добре? Я ніде не відчував такого спокою – сказав Василеві.

– Для цього, власне, і створена церква – нести мир і давати надію.

– А хто її створив? Коли? Чому?..

– Е-е, друже, – засміявся Василь. Стільки запитань одразу... Але добре, що тебе це зацікавило.

Відповіді на ці питання дає Біблія. І чому-чому, а їй можна довіряти. Так-от, євангеліст Матвій згадує, як одного разу Господь Ісус Христос пообіцяв збудувати Церкву Свою, яку не здатні будуть подолати навіть пекельні ворота. А все, що обіцяє Господь, конче збувається. І хоч відтоді минуло дві тисячі років, Церква і сьогодні живе, відображаючи у світі досконалість і любов Господа, даруючи мир там, де бушують бурі, несучи світло там, де темінь. Люди в церкві – як одна велика сім'я, вони підтримують один одного і допомагають у всьому. І співпрацюють зі своїм Господом Ісусом Христом для спасіння людей.

– Виходить, у церкві всі люди ідеальні? Тоді мені тут нічого робити...

– Не поспішай з висновками. Люди як люди. Питання не в тому, які ми, питання в тому, Який Він, Господь, Глава Церкви. Вся суть якраз у тому, що в церкву приходять люди, які зрозуміли, що не здатні вирішити проблеми свого характеру і свого життя.

Вони приносять до Голгофського хреста з розп'ятим Спасителем весь тягар свого минулого, тягар гріхів і провин, і взаємін отримують прощення і надію на вічне життя. Звичайно, їм доведеться ще працювати над своїм характером, старі звички коли-не-

коли та й дадуть про себе знати, але це – справа часу і довіри Господу. Або недовіри – у Діях святих апостолів розповідається про одне подружжя – Ананія і Сапфіру, які наважилися на обман. Вони думали, що обманюють людей для своєї вигоди, а виявилось, що обманюють Бога. І через це померли. Ти зможеш вдома про це прочитати.

– А до чого тут Церква?

– Та люди – це, власне, і є Церква. Через них світові відкривається вся повнота Божої любові. Біблія описує, якою була перша церква – люди мали серце одне і душу одну. Усе в них було спільним, і вони ділилися один з одним, коли комусь чогось бракувало. А ціллію свого життя вважали свідчення про Воскреслого Спасителя.

Сам Ісус дав Церкві це Велике Доручення – навчати всі народи, християчи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Духа Святого, і зберігаючи Його науку. А щоб виконати це доручення, в Біблії залишені певні принципи, за якими повинна діяти Церква, долати суперечки і розбіжності, неминучі в великому зібранні людей, уникати гріха у всякому вигляді.

– І що – ви гадаєте, що все це і досі залишається актуальним? – з недовірою запитав Сашко.

– А звісно ж. За тисячі років, що минули з часу створення, Церкві довелося пережити немало темних періодів. Але жодна хмара не затьмарювала Церкву без Божого відома, жодна стихія не бушувала без Його провидіння. Господь не залишав Церкву без настанов, і навіть у найтемніші віки Церква була світлом на вершині гори. Інколи вона може здаватися слабкою і недосконалою, але Бог завжди особливим чином турбується про неї. Це місце, де діє Його благодать і проявляється Його чудесна сила, що змінює людські серця. Місце, де кожен може знайти спокій для своєї душі, впевненість у теперішньому і надію на майбутнє. Це сяйво Божої любові.

– О-о, тепер я розумію, чому батьки так хотіли мені про все це розповісти. А я відмовлявся їх слухати – схилив голову Сашко.

– Ти ще можеш все поправити. І я не сумніваюся, що батьки ще будуть тішитися тобою. Просто приходь на наступне зібрання.

– Обов'язково прийду – пообіцяв хлопець. І в його серці запломенів перший промінчик Божої любові.

Людмила БЕНДУС.

Мить, що змінює життя

«Поглянувши на нього, я подумав, що страшнішого обличчя не бачив», — ці слова сказав великий проповідник Девід Вілкерсон про безнадійного вуличного бандюгана — хлопця, який при першій зустрічі погрожував пастору вбити його. Проте Вілкерсон знайшов що йому сказати, знайшов після того, як за злобою на обтяженому ненавистю обличчі хлопця побачив біль душі і крик його серця.

Пастор розгледів, що за жорстокістю ховається образа на цілий світ, а за погрозами причаївся страх маленького наляканого хлопчика, який не знав любові ні від однієї людини у своєму житті. Він в одну мить побачив те, що хтось би не помітив і за роки, і сказав нью-йоркському бандиту Ніккі Крузу слова, що покляли початок змінам, які назавжди змінили його життя. Він сказав: «Ти можеш вбити мене, ти навіть можеш порізати мене на тисячі шматків і розкинути по вулиці, але й тоді кожен шма-

точок буде продовжувати тебе любити».

Йому ніхто раніше не казав, що любить його. Ймовірно, любов для цього хлопця була чимось невідомим — просто словом зі словника. Він не знав любові, але шукав її — і саме це привело його в нью-йоркську підліткову банду «May Maуз», в якій він, як йому тоді здавалося, знайшов близьких людей. Банда таких же, як і він, нездолених хлопців і дівчат стала для нього сім'єю.

Ніккі Круз народився в сім'ї, яка не знала Бога і була фанатичним прибічником темних сил. Його матір була екстрасенсом. Окултна практика знищила в ній не те що матір, а й просто людину, вона неодноразово біла маленьким Ніккі об стіну, викрикуючи при тім, що ненавидить його. А його батько був справжнім служителем темної сили.

Зустріч Ніккі Круза з Девідом Вілкерсоном стала ключем до змін, коли всі давно покляли на нього хрест, вважаючи, що з цього юнака не може вийти нічого путнього. І навіть психолог, який працював із ним,

казав, що Ніккі не зможе стати іншим ніколи. Та раптом одна мить змінила його життя — мить покаяння.

Покаяння — це безпечна фортеця посеред лісу небезпек, в гілках якого приховані підступи й спокуси цього світу. Покаяння свідчить про віру й визнання своїх гріхів перед Богом, а це перший крок на шляху до вічної істини.

І Ніккі змінився. Після покаяння він став іншою людиною. Крок за кроком він ставав все кращим, разом з Богом працюючи над собою. Спочатку він закінчив біблійний коледж, потім допомагав пастору Вілкерсону в роботі з молодими людьми Нью-Йорка, став проповідником, який не соромився розповісти про себе колишнього і свідчити про велику Божу милість.

Нині Ніккі Круз — всесвітньо відомий пастор, який виконує велику місію на Божій ниві. Він — автор книжки «Біжи, малюче, біжи!», а також герой книги Девіда Вілкерсона «Хрест і ніж».

І дивлячись на усмінене обличчя пастора Круза, можна побачити не лише відомого проповідника, а й просто щасливу людину, яка пізнала найбільшу радість у світі — радість від доторку Божої любові!

Якось цей благословенний євангеліст сказав: «Мені багато чого довелося пережити, і я не боюся нічого й нікого, окрім Бога. Я поважаю життя, тому поважаю людей».

Приклад Ніккі Круза — один з багатьох прикладів спасенного життя. Приклад того, що насправді пропавших людей не існує — існують люди, які з якихось причин прогавили мить, що змінює життя.

Яна КУХАР.

Тернопільська обл.

BUS-shop
bus-shop.com.ua
інтернет-магазин запчастин для комерційних авто

096 0 291 001
066 7 291 001
063 8 291 001

info@bus-shop.com.ua

Церква «ГОЛГОФА»
м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР – 18.30.

Телепрограму «Вірую» дивіться на нашій сторінці в Інтернеті viruuy.at.ua, а також на сайтах YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вікторок, четвер і субота о 17-й годині).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вікторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»
м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

ВІРУЮ
УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте
ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.30 — «Жива надія»

ЩОСУБОТИ
о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОНЕДІЛІ
о 19.40 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуня, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТИВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винницька, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМІШЛЯНИ, вул. Галицька, 15; (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 14.30 год.;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНІВ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. **ГОЛИШІВ** Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Віпільська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. **ГРИМАЙЛІВ**, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надзерна, 1; **КОЗОВА**, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; **ЧОРТКІВ**, вул. Незалежності, 76;
с. **КАМ'ЯНИК**, вул. Тернопільська;
с. **СТРУСІВ**, вул. Миру, 26.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
тел. +39 (329) 735-26-92.

ВІРУЮ

№ 1 (204)
січень 2016 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;**
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: **viruuy.at.ua**

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не несе відповідальності за погляди авторів.